

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 108

Ple del Parlament

Sessió 50, primera reunió, dimarts 21 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 50.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera d'Educació i Formació Professional i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat de diputats (trams. 234-00141/15 a 234-00144/15, 234-00146/15 i 234-00147/15). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictàmens: BOPC 335 i BOPC 551).
3. Projecte de Llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones (tram. 200-00002/15). Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica. Debat i votació del dictamen de la comissió.
4. Proposició de Llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de Cambres (tram. 202-00055/15). Comissió d'Empresa i Treball. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 550, 3).
5. Proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'urbanisme, per a l'adopció de mesures de contenció

de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat (tram. 202-00064/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de les esmenes presentades en lectura única (text presentat: BOPC 345, 109).

6. Proposició de llei d'actualització de la legislació amb relació als termes emprats per a referir-se a les persones amb discapacitat (tram. 202-00083/15). Ponència conjunta tram. 202-00050/15. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple.

7. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 261-00001/15). Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (dictamen: BOPC 552).

8. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2025 (tram. 360-00013/15). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 453, 49).

9. Declaració del Parlament de Catalunya sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona (tram. 401-00077/15). Junta de Portaveus. Declaració o manifestació en el Ple.

10. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les emergències (tram. 300-00345/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials (tram. 300-00332/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya (tram. 300-00338/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern (tram. 300-00342/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern (tram. 300-00349/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya (tram. 300-00343/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (tram. 300-00344/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (tram. 300-00347/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre el greu deteriorament de les infraestructures a Catalunya (tram. 300-00346/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
19. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures aeroportuàries (tram. 300-00348/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
20. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia d'innovació empresarial de Catalunya (tram. 300-00341/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de mobilitat sostenible, finançament i manteniment viari (tram. 302-00284/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política turística (tram. 302-00285/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la indústria al Camp de Tarragona (tram. 302-00287/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector vitivinícol·la (tram. 302-00286/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 302-00288/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació política i el balanç del Govern (tram. 302-00289/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que sis diputats i dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i les diputades Jeannine Abella i Chica i Laura Martínez Portell, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez. El diputat Andrés García Berrio, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en el diputat David Cid i Colomer per a la sessió dels dies 22 i 23 de juliol. Finalment, el diputat Joaquim Calatayud Casals (*remor de veus*), del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària del dia 22 de juliol al matí. I el diputat Toni Castellà i Clavé, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió del 23 de juliol a la tarda.

Proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de Cambres (posposada)

202-00055/15

Els faig avinent també que, atesa la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentada pels grups parlamentaris Comuns i de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra sobre la proposició de llei de cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de Cambres, el punt quart de l'ordre del dia queda posposat, pendent d'aquest dictamen.

Abans de començar amb l'ordre del dia, el recordo que la Mesa i la Junta de Portaveus aquest matí han pres coneixement de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

En aquest sentit, i d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia per incloure la substanciació de la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

Si no hi ha cap objecció, es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Sí. Queda aprovada, doncs, l'alteració de l'ordre del dia proposada.

Aquest nou punt –atenció– se substanciarà demà a la tarda, a continuació del punt 8, tal com s'ha acordat a la Junta de Portaveus.

Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Per últim, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de 1.484 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les emergències

300-00345/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les emergències. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, bona tarda. Consellera, abans de començar amb la interpel·lació, em permetrà que li faci una prèvia, i és que

esperem que avui respecti una mica més la cambra del que la va respectar la setmana passada, perquè considerem que intentar utilitzar qüestions tècniques per evitar respondre als diputats i les diputades de la comissió sobre infiltracions policials, doncs, no va ser el correcte i no és el desitjable en una democràcia, perquè el control parlamentari no és opcional i és una obligació del Govern. *(Aplaudiments.)*

Però, feta aquesta prèvia...

El president

Senyora diputada, simplement aclarir que la consellera va intentar utilitzar els mecanismes reglamentaris, i la Mesa de la comissió, tal com correspon, va prendre la decisió que corresponia. Simplement volia deixar constància d'això.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Nosaltres entenem que sempre hi ha d'haver l'obligació i la voluntat de sotmetre's al control parlamentari, sobretot si no hi ha coses a amagar.

Però, feta aquesta prèvia, m'agradaria entrar a la qüestió que ens ocupa. El mes de maig, Esquerra Republicana fèiem una interpel·lació per parlar de la gestió forestal i la prevenció dels incendis. I, de fet, ja alertàvem que les pluges havien fet augmentar molt el sotabosc, que degut a les llevantades hi havia un gran nombre d'arbres a terra morts i això generava una gran quantitat de combustible que, sumat a les previsions meteorològiques que teníem, ja feien preveure una campanya d'incendis complicada.

Lamentablement, les previsions no han fallat i les darreres setmanes han estat especialment dures per al nostre país. Han deixat claríssim que, com a país, hem d'apostar de manera urgent i contundent per portar a terme les propostes que vàrem aprovar en aquest Parlament sobre la gestió forestal i la prevenció d'incendis. Per a alguns és una qüestió de model de país, però per a tots ha de ser també una qüestió de seguretat. És una necessitat inajornable.

Entre el juny i el que portem de juliol, Catalunya ha registrat un nombre elevadíssim d'incendis forestals, i ja són moltes les hectàrees cremades i les persones que han hagut de ser confinades i, en alguns casos, evacuades. I vull destacar un fet especialment rellevant, malgrat la gravetat de molts incendis, i és que no hem hagut de lamentar aquest any cap víctima mortal. Ara bé, no podem oblidar les persones

que han perdut casa seva o que han patit danys materials importants, i a totes elles els volem traslladar el nostre suport, el nostre compromís perquè rebin l'acompanyament necessari per recuperar al més aviat possible la normalitat.

Una de les qüestions que més ens preocupa és la simultaneïtat d'incendis que s'ha produït en més d'una ocasió en el que portem de campanya d'incendis i que posa el nostre sistema al límit. Davant d'aquesta situació, el primer que ens toca és agrair i posar en valor la feina extraordinària de totes les persones que han treballat, sovint en condicions molt difícils, per protegir el nostre país: els bombers funcionaris i voluntaris, les ADFs, els Agents Rurals, els Mossos d'Esquadra, Protecció Civil, SEM, pagesos –que han estat una peça clau per frenar molts incendis–, els alcaldes, les alcaldesses, els regidors i regidores –que han estat al peu del canó– i també la ciutadania –que, de manera molt majoritària, ha seguit les indicacions dels serveis d'emergència. Tots ells han demostrat que Catalunya disposa d'un sistema d'emergències sòlid, format per professionals funcionaris i voluntaris, amb una enorme capacitat, amb una enorme preparació i vocació de servei. És un patrimoni col·lectiu del qual ens hem de sentir orgullosos.

Aquests dies hem vist moltes mostres de suport, però les declaracions institucionals i les mostres d'agraïment, si no van acompanyades de millores laborals, de recursos tècnics i humans que reclamen els mateixos professionals, són paraules buides que s'emporta el vent. Tenim un sistema d'emergències robust, però l'actual context ens obliga a sumar esforços i a fer un pas important per millorar aquest sistema. Per aquest motiu volem posar sobre la taula avui qüestions concretes que pensem que el Govern ha de treballar per tirar endavant.

Respecte al Cos de Bombers, si alguna cosa ens han ensenyat els incendis, com dèiem, és que tenim uns professionals, tant funcionaris com voluntaris, extraordinaris, i ens han demostrat que són capaços de treballar en condicions extremadament dures. Però aquests professionals no podem continuar normalitzant que continuïn treballant en condicions que ells mateixos estan denunciant. Des del 23 de juny, els bombers han deixat de fer hores extraordinàries i serveis voluntaris i, de fet, molts alcaldes i alcaldesses i portaveus de grups municipals han rebut missatges, en dies concrets, que el seu parc de referència estava tancat per falta d'efectius.

Avui volem posar sobre la taula aquestes qüestions. Des d'Esquerra som conscients que patim les conseqüències de deu anys sense convocatòries, sense inversió en parcs i sense inversió en recursos materials. Per això el Govern Aragonès va començar a fer convocatòries de manera continuada i a l'acord d'investidura Esquerra un dels punts que vàrem ressaltar justament són les convocatòries continuades de bombers, mossos i agents rurals.

I aquesta no és una interpel·lació per entrar en retrets entre partits. Ni el sistema d'emergències del país ni la ciutadania no es mereixen això. És una interpel·lació per posar sobre la taula reivindicacions que assenyalen els mateixos professionals per posar fil a l'agulla.

Punts concrets. Reclamem el compliment íntegre dels acords signats 2023-2026 i poder començar a negociar els nous acords 2027-2030. Consellera, ens pot detallar quin és el compliment d'aquests acords?

Dos, reclamem qüestions tan bàsiques com garantir la descontaminació dels equips de protecció després d'una intervenció. En els últims anys, l'Agència Internacional per a la Recerca sobre el Càncer ha considerat la professió de bomber una activitat amb risc cancerigen. En molts altres àmbits, el coneixement i la investigació científica ens han obligat a prendre noves mesures, i aquest cas també afecta els bombers.

Per això els mateixos professionals han fet un seguit de propostes per millorar el risc que assumeixen. Ells ja posen de manifest que és impossible evitar l'exposició als tòxics en segons quins moments de la seva feina; el que demanen és gestionar-los correctament després del servei. Mesures tan bàsiques com l'encapsulament dels equips al mateix lloc de la intervenció; la neteja de tots els elements exposats –les jaquetes, pantalons, botes, guants, cascs, etcètera–; la separació entre zones netes i zones brutes en els parcs; l'aplicació de protocols de descontaminació després dels serveis; disposar com a mínim d'un duplicat del material de protecció per poder continuar la seva guàrdia i tenir un EPI net per poder continuar; neteja del material per part de professional especialitzat i no pel mateix personal del parc que estan de guàrdia.

Consellera, com valora aquestes mesures que proposen els professionals? Quina és la seva proposta? Des d'Esquerra no volem fer populisme barat. Sabem que

l'Administració ha de fer front a limitacions econòmiques, tècniques i temporals, però quines mesures creuen que poden assumir de manera immediata? Quines creuen que es poden fer en una segona fase? Estan treballant en algun calendari concret d'aplicació?

Sobre els recursos humans, els mateixos bombers també alerten que massa sovint es treballa amb dotacions insuficients de tres bombers per camió. I la resposta del sistema..., es cobreixen aquestes mancances estructurals per aquesta bona voluntat i aquest servei públic que els obliga a fer hores extraordinàries. Hem fet referència que hem estat deu anys sense convocatòries fins que hi hem posat solució, però quan calculen que, amb aquestes convocatòries que s'han fet i aquestes noves convocatòries que hi hauran, podrem deixar de tenir parcs amb mínim tres?

Quart, demanen també una millora en les condicions d'alimentació de serveis de llarga durada. Aquesta qüestió de l'avituallament és un tema que hem parlat. Sabem que hi ha dificultats tècniques sobretot amb relació a la contractació, però Esquerra també ens volem posar al costat..., a intentar trobar alguna solució. Estan estudiant possibles solucions? Hi ha alguna reforma legislativa que pogués millorar l'avituallament, sobretot en serveis de llarga durada?

Em queden quatre segons. Hi ha qüestions també, que varem aprovar en el monogràfic, referents a protecció civil –després, a la rèplica, ho acabaré de contestar, bé, de concretar–, però sí que aquestes qüestions concretes que a aquesta primera part he pogut assenyalar m'agradaria que les contestés per poder continuar després, a la rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, diputats i diputades... Jo demanaria que ens acostumem a no barrejar debats i, sobretot, a no utilitzar l'inici d'una interpel·lació que és molt seriosa i molt necessària, com és la gestió de les

emergències, per fer referència a una qüestió d'una comissió d'investigació en la qual, doncs, cadascú va expressar quina era la seva posició davant una pregunta que jo vaig plantejar al lletrat, que se'm va aclarir, però en cap moment –en cap moment– ni jo mateixa ni el director general de la Policia ni el comissari en cap ens vam negar a donar totes les explicacions. Per tant, crec –que ja li ha dit això en certa forma el president– que és un tema que va sorgir en aquella comissió, però començar aquesta interpel·lació amb aquesta qüestió ho trobo, si més no, de mal gust i una manca de respecte cap a la meva persona.

Dit això, anem per la interpel·lació. (*Remor de veus.*) Aquesta interpel·lació està centrada en la importància de la gestió de les emergències. I, des d'aquesta perspectiva, hem de dir que el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, que són els responsables de la prevenció i l'extinció dels incendis, és un cos que a dia d'avui està treballant amb una unitat de comandament, una doctrina de comandament única, un cos únic que articula una resposta adequada a les emergències, que ens permet ser referents no només en l'àmbit nacional, sinó també en l'àmbit internacional.

Com ja plantejaven, aquesta és una campanya que està complint tot el que vam plantejar quan la vam fer pública en el marc també de la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, quan vam plantejar quina seria l'estratègia de la campanya forestal d'enguany, que ja vam dir que estava marcada, doncs, per les onades de calor i per un escenari de simultaneïtat que ens provocava estar molt amatents a la situació que hauríem d'abordar, probablement, d'incendis al conjunt del territori. Així ho hem vist durant les darreres setmanes: de l'1 de juliol..., enguany hem tingut més de vuit-cents incendis arreu de Catalunya, replicant-se alguns d'ells al mateix moment en diferents punts i arribant a la necessitat d'haver d'activar, com bé sap, perquè així se l'ha informat a vostè i a tots els diputats de la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, el sistema Siscom 5, que això vol dir, dintre de la doctrina de la gestió de les emergències i del comandament, que qui pren el comandament de l'emergència en aquest cas és el cap del Cos de Bombers.

Davant d'aquestes circumstàncies, a l'inici de la legislatura podríem dir que existien tota una sèrie de problemes i reptes que en certa forma vostè, quan s'estranyava i preguntava que com és que no tenim pla de gestió de tòxics, no?, com és que no hi

ha un EPI de recanvi..., nosaltres també, quan vam entrar a la conselleria, ens ho vam plantejar, no?, com és que això no s'havia desplegat. Davant d'això, és veritat que ens vam trobar amb coses ben fetes. Per exemple, vostè deia que no hi havia convocatòries des de fa deu anys. Li haig de dir que no, perquè el 2016 (*veus de fons*) es va fer una convocatòria de places. Perdó? (*Veus de fons.*) Deu anys, sí. (*Veus de fons.*)

El president

No entrin en conversa, si us plau.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

El 2016 va haver-hi una convocatòria de 153 bombers. No n'hi va haver el 2017. (*Veus de fons.*) El 2018 sí que n'hi va haver. Demanaria una miqueta d'atenció i menys *risas*. No ho sé, és una mica de mala educació, no?, estar parlant i...

El president

Continuï, consellera, si us plau.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Vinga, seguim. Dos mil divuit, cent cinquanta; 2019, cinc-centes; 2020, no n'hi va haver; 2021, 250; 2023, 240; en l'acord d'investidura 2028, 3.300. Però és que en el pla estratègic de bombers nosaltres hem plantejat anar incrementant any rere any fins al 2030 tres-centes bombers. Per tant, estem parlant que a la convocatòria de gener de 2024, feta pel conseller Elena, ja hi havia aquests tres-centes bombers; el 2025, tres-centes bombers més, i a la que està prevista just per a l'any vinent, tres-centes bombers més. Per tant, això vol dir que arribarem a tenir, tal com diu el pla estratègic, no 3.300 bombers, sinó quatre mil bombers, per sobre de l'acord d'investidura.

Això, què ens permet? Doncs això ens permetrà, primer, fer una incorporació adequada, no?, perquè dius: per què tres-centes i no cinc-centes? Perquè necessitem poder donar la dimensió i la formació adequada als professionals perquè puguin fer pràctiques, i això és quelcom fonamental. Necessitem que els bombers surtin a fer pràctiques, i aquest és un element definitori de tota l'estratègia de dimensió del cos. Tres-centes places cada any –això és clau– perquè puguin practicar. Perquè no ens podem permetre tenir, per exemple, doncs, la incorporació de tot un torn o de tota la

cobertura dels mínims de parc amb bombers que acabin de sortir de l'escola. I per això és molt important fer aquesta seqüència, d'acord amb el que ha estudiat la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i avalada també per l'escola, pel director de l'escola, una ampliació de tres-cents bombers cada any. Això ens ha de permetre tenir les cobertures adequades de parc, poder fer les ampliacions necessàries i poder donar la resposta que els sindicats de bombers i la pròpia plantilla ens estan reclamant. Per tant, aquesta és una de les línies fonamentals.

Altres línies fonamentals, i que també contempla en aquest cas el pla estratègic, doncs, tenen a veure amb tot lo que és la millora de les infraestructures i també del parc mòbil i dels mitjans, que, òbviament, estaven envellits i, algunes infraestructures, amb necessitat de resposta.

Vostè parlava de la importància del pla de xoc de contaminants, quin era el grau d'assoliment, en aquest cas, dels acords laborals. Doncs l'acord de condicions laborals 2023-2026, encara vigent, s'ha desplegat en més del vuitanta per cent dels acords. I, per tant, en aquesta línia estem treballant en un pla de xoc de contaminants que permetrà donar aquesta cobertura de seguretat laboral als bombers i les bomberes de la Generalitat de Catalunya, tal com vostè plantejava. Això ara ho estem fent.

I també hem plantejat el pla de carrera horitzontal, amb l'ajut, en aquest cas, de Funció Pública, que creiem que és una molt bona eina per garantir que les persones, independentment de que pugin de nivell en la línia de comandament dintre del Cos de Bombers i es puguin quedar en la seva categoria professional..., puguem capitalitzar el talent, i que aquest talent, al mateix temps, sigui reconegut de la forma adequada, amb els graus de complement salarial que contempla aquest pla de carrera horitzontal, que, com li dic, és una molt bona eina per millorar les condicions també laborals del conjunt de la plantilla.

Els avituallaments. Doncs en el tema d'avituallaments també estem treballant per poder millorar la qualitat de l'alimentació de l'avituallament. Fer l'avituallament aquest, diguem-ne, que va en *pack* només quan s'està fent gestió de foc, és a dir, quan s'està desplaçat per atendre un incendi forestal, perquè és la millor manera de garantir l'alimentació a les hores adequades i de forma equilibrada, volum de calories que

s'han de menjar pel tipus de feina i l'esforç que s'estan fent. Pensin que abans de tenir el *pack* d'avituallament moltes vegades els bombers dinaven a les vuit de la tarda. Per tant, això és una garantia, quan estàs desplaçat a foc, disposar del pla d'avituallament. Es pot millorar; òbviament, es poden millorar la varietat i el tipus d'alimentació i la qualitat, sí.

I quan no estiguin desplaçats en incendis de tan alta complexitat, que són, normalment, els incendis forestals, doncs, aquí sí que hi estem treballant. I també s'està fent..., des de la Direcció General d'Extinció d'Incendis, s'està treballant en la línia de poder fer un tipus d'avituallament que funcioni més..., sistema càtering, per dir-ho d'alguna forma. I, per tant, quan no estàs molta estona a fora i pots anar al centre de comandament avançat a dinar i és més simple l'atenció de l'emergència..., en aquest cas, adaptar-la a un tipus d'avituallament més còmode, comptant que l'hora d'esmorzar es fa habitualment a través del sistema d'entrepans.

Per tant, compliment global dels acords en un vuitanta per cent. És a dir, el 2023, com bé saben, es va assolir lo dels permisos de maternitat ampliat a les famílies monomarentals, el reconeixement de la nocturnitat, les autopermutes –que això ho hem de millorar, perquè aquí tenim algun tipus de biaix que creiem que s'ha de millorar–, els dies d'assumptes personals; 2024, hem seguit amb els dies de premi per antiguitat, el desplaçament entre parcs –que s'ha anat reduint progressivament–, els complements d'adequació per preu d'hores extres amb el règim especial de 1.620 euros, horari mixt, i 1.770, retroactiu al 2023.

Durant el 2025 hem continuat treballant en tot el procés, en aquest cas, del pla de contaminants. La compra de 9.700 EPIs, que són 19 milions d'euros, que se sumen a un pressupost que hem aprovat en aquesta cambra que per primera vegada en la història incrementa un quaranta per cent el pressupost destinat a les emergències. Ja ho he dit, els quatre mil bombers més. Un dels decrets que també hem aprovat en aquesta cambra, amb acords amb vostès i amb Comuns, el salari mínim interprofessional per als aspirants de l'ISPC. I, òbviament, doncs tot lo que té a veure amb les millores que planteja el pla de carrera horitzontal.

Tenim una molt bona estructura, un molt bon cos per atendre les emergències. M'he deixat també per a la segona part la protecció civil, com ha fet vostè. I, òbviament,

estem treballant per millorar les seves condicions laborals i estar a l'alçada com a país de la resposta que requereix la gestió d'unes emergències cada cop més complexes.

Gràcies, president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera, crec que a la meua intervenció ho he deixat clar, i també del to jo crec que es desprenia que era una interpel·lació en positiu. En cap moment, i crec que hi he fet referència moltes vegades, no he posat en qüestió que el sistema d'emergències del nostre país és un referent a nivell internacional. Coneixem bé, jo crec, els diputats que estem sobretot a la Comissió d'Interior quin sistema robust tenim. Però sí que és cert que en la situació en què estem avui en dia, amb el canvi climàtic, incendis de sisena generació, simultaneïtat d'incendis deguts a les onades de calor que cada vegada són més habituals, hem de fer un pas endavant i acabar de tractar i d'abordar qüestions que els mateixos professionals ens n'estan alertant. I crec que ho he posat de manifest amb una actitud en positiu.

Qüestions que també li vull precisar. No he dit que ara feia deu anys que no es feien convocatòries. Justament perquè vostè no pensés que li estàvem demanant lo impossible, he fet referència que en aquest país durant uns anys no hi va haver ni convocatòries ni inversió en parcs ni inversió en recursos materials o als sistemes de transports de bombers i d'altres cossos d'emergència. Al contrari, crec que el to ha sigut justament per trobar punts d'acord, no només Esquerra Republicana i el Govern, sinó els altres grups de la cambra, perquè en aquest àmbit crec que hi ha hagut molts acords que hem votat pràcticament tots els partits polítics.

Justament també feia referència a aquesta modificació que hi va haver de la llei de bombers degut a un reial decret que vàrem aprovar en aquesta cambra el juliol passat i que vàrem aprovar pràcticament totes les forces. I aquí el que reclamem Esquerra, i ja ho vàrem posar de manifest en el monogràfic d'emergències i és un dels temes que posàvem sobre la taula i va ser, de fet, un dels punts que vam aprovar ara fa un any i mig i encara no s'ha produït, és que hi hauria d'haver una taula d'emergències on hi

haguessin tots els acords i tots els partits polítics implicats, perquè això no va d'una estratègia d'una legislatura; és que segurament necessitem un acord molt ampli perquè hem de reforçar el sistema per adaptar-lo a les necessitats actuals.

I crec que he fet una intervenció en positiu, i crec que han d'adaptar-se a les demandes que els hi fa el Parlament. No tot és una crítica destructiva, són crítiques positives. I vostè crec que ha d'agafar el guant que els partits que diem que no volem fer populisme en l'àmbit de les emergències li oferim, i crec que a vegades algunes intervencions seves no estan en aquesta línia d'intentar aconseguir sumar esforços.

Qüestions a què fèiem referència, i justament també en el monogràfic, un monogràfic amb qüestions que vàrem aprovar pràcticament per unanimitat fa un any i mig i que no s'han fet. La posada en marxa d'un cos de protecció civil. Actualment, els professionals de protecció civil formen part del cos general de l'Administració de la Generalitat.

Sí que han complert amb dues qüestions que Esquerra vam posar sobre la taula en el monogràfic, que és adaptar els Duprocims en els municipis rurals per tal de que siguin adaptats a municipis amb molta extensió territorial, poc pressupost i zero personal i poder tenir més professionals de protecció civil al llarg del territori. Però si en paral·lel no fem un cos de protecció civil..., ara mateix, els recursos públics que estem destinant a formar aquestes noves incorporacions no els sabrem aprofitar, no els podrem aprofitar, perquè, llavors, quan hi hagi un altre concurs de trasllats, perdrem aquesta experiència i aquesta expertesa. Crec que estem parlant de qüestions que, a més a més, han sigut unànimes a nivell de la cambra.

També, miri, poso una altra cosa sobre la taula: millorar les qüestions de comunicació. M'agradaria saber també quin és l'esforç que han fet per fer campanyes de prevenció d'incendis, quin és l'esforç perquè la ciutadania sàpiga què és un confinament local, què és un confinament domiciliari; que sàpiga quines mesures ha de prendre; si les ES-Alerts..., han detectat si estaven funcionant bé o si en el cas d'alguns incendis que hagi caigut alguna línia o alguna línia telefònica..., hagi pogut afectar les ES-Alerts.

I, com que hi ha fet referència, jo també n'hi faig: discrepo de que en aquest Parlament no es pugui qüestionar, debatre o argumentar sobre tarannà, sobre maneres de fer. Vull dir, en aquest Parlament, aquí els grups de l'oposició al que venim és a fiscalitzar,

a preguntar i a debatre amb el Govern sobre el que fan i deixen de fer, i no crec que sigui una falta de respecte apel·lar als drets que ens atorguen als diputats i les diputades en una democràcia.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

En tot moment el meu to davant de la interpel·lació ha estat constructiu, i en tot moment he dit..., de l'únic que m'he queixat és de la primera part. L'únic que he dit és que, òbviament, quan vostè interpel·la el Govern, la meva obligació és explicar-li el que fa el Govern de manera constructiva. Jo en cap moment m'he situat a la defensiva. Li he explicat tot el que estem fent. Res més. En tot cas, és una qüestió de percepcions, no? Cadascú percep les coses com vol. Jo també.

Dit això, anem per feina, que ens han quedat coses pendents de poder remarcar. A part de la importància de l'estratègia d'extinció i de la gestió de l'emergència pròpiament, que és el que depèn del Cos de Bombers i del departament de Protecció Civil, tenint en compte tots els equips de protecció civil i tots els equips que hi treballen –Mossos...–, no vull deixar de banda tampoc els que són d'altres departaments i hi col·laboren: Departament d'Agricultura, amb tota la importància de la gestió forestal, que ja ho vam tractar en una interpel·lació que va fer el seu grup i que va fer vostè, la importància dels eixos de contenció, la importància dels punts estratègics de gestió, com vam poder veure en l'incendi de les Gavarres, que va ser fonamental per poder desplegar tota l'operativa per a l'extinció de l'incendi... És a dir, gestió forestal, per una banda; mitjans, comandament innovador –com el que tenim– i, dintre de l'estratègia de mitjans, doncs, anar reforçant tot lo que és la nostra estructura, perquè és bona, més bombers, ja ho hem dit en la primera part de la interpel·lació. Necessitem arribar a tenir més plantilla per garantir un creixement equilibrat i, al mateix temps, la professionalitat i l'expertesa dels professionals.

Per altra banda, una qüestió també important que abans no he acabat de poder desplegar. Vostè feia referència a la importància de compartir un model i un

compromís entre tots els grups. Vam fer una trobada per explicar el pla estratègic de bombers al departament amb tots els grups que van voler venir. Vostè mateixa hi era. Vam explicar quines eren les característiques del pla estratègic de bombers 2030, amb la direcció, amb el cap de Bombers. Vostè va ser-hi. Van poder fer totes les preguntes. I és l'eina estratègica de planificació que ens ha d'enfocar cap a l'horitzó al qual volem arribar, que és gestionar les emergències sobretot protegint els professionals que hi estan al capdavant, dotar-nos dels recursos necessaris, fent les infraestructures necessàries, entre elles, la importància de tenir, després de trenta anys, la regió d'emergències de la Catalunya Central, el parc de bombers voluntaris de Seròs i totes les infraestructures que formen part del pla estratègic de bombers, que té una part específica destinada, a part dels valors i tota l'estratègia de treball, als mitjans.

I, òbviament, això interpel·la tot el Parlament. El pla estratègic és la manera que tenim també de poder fer el retiment de comptes en aquesta cambra parlamentària, i des del seu inici, doncs, l'hem compartit amb tots els grups amb aquesta voluntat oberta de treball.

Parlàvem del vuitanta per cent d'assoliment de les condicions de l'acord de mesures. Continuem treballant. Mà estesa als sindicats per avançar en les noves condicions de les quals hem de dotar el Cos de Bombers.

I el cos de protecció civil, vostè parlava de la importància de crear un cos de protecció civil. Ens ho podem plantejar de cara al futur. I en cap moment nosaltres no deixem de banda aquesta opció. Sí que hem de dir que s'han fet tota una sèrie de millores importants en el cos de protecció civil per, si més no, poder-lo posar en operativa, perquè és que no tenia la infraestructura territorial. Hi hem invertit 4,1 milions d'euros per fer el dimensionament del personal més significatiu de la història, en dos anys. És a dir, hem augmentat en més del 172 per cent els professionals: hem passat de 164 a 447 efectius, creant l'estructura dels professionals en tot el territori per poder fer la complementarietat a les campanyes institucionals. Que és el que vostè deia, no?, la importància de fer prevenció, la importància de poder explicar les ES-Alerts a les persones, la importància de saber quan t'has de confinar i quan t'han d'evacuar i com

has de seguir les instruccions dels professionals. Tot això, doncs, forma part d'aquesta estratègia.

El reforç de l'estructura del Cecat. En tot lo que és la gestió de les campanyes de sensibilització, doncs, déu-n'hi-do els recursos que s'hi estan invertint.

I tot pot anar millor i tot es pot millorar, però jo crec que estem en un moment en el qual el consens del que vostè parlava ens porta a poder dur a terme tota una sèrie de millores i de redimensionament del sistema d'emergències per donar la millor resposta.

No vull acabar la meua intervenció sense reconèixer tota la feina dels professionals durant aquests dies, els quals he pogut seguir a diari en els centres de comandament avançat, amb la feina que han estat fent al capdavant. I no només jo, també ho han fet el president del Parlament i altres autoritats parlamentàries que us heu atansat a veure com treballen els professionals.

I, dit això, doncs, tampoc no vull deixar de tenir un record especial, com avui ens recordava la Fundació Pau Costa, als disset anys de la mort del Ramon, del Jaume, del Pau i del Jordi en l'incendi d'Horta de Sant Joan.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials.

Interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials

300-00332/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Primero quería felicitar a todos aquellos catalanes que han salido estos días a celebrar la victoria del mundial de la selección española que se han manifestado de forma pacífica, festiva y cívica sin causar ningún tipo de desorden público (*alguns aplaudiments*), tanto en Cataluña como en el resto de España,

exceptuando algunos episodios en el País Vasco y Navarra, donde la extrema izquierda abertzale simplemente por seguir a la selección española ha agredido a diferentes personas. Espero –espero– que la izquierda, cuando habla de discursos de odio, el discurso de odio de estos hijos de ETA también lo condenen.

A partir de aquí, señora *consellera*, ¿sabe qué es esto? (*L'orador mostra a la cambra un full en què hi ha una xifra.*) Un millón seiscientos ochenta y ocho mil delitos que hubo en Cataluña en el año 2025. Y usted me preguntará de dónde saco esa cifra. Yo se lo explico. Según el Ministerio de Interior, hubo en el año 2025 422.000 infracciones penales, y, según todas las encuestas de victimización, solo se denuncia el veinte por ciento. Le doy un margen de error del cinco por ciento. Por lo tanto, si sumamos ese setenta y cinco por ciento, la conflictividad real son estos 1.600.000 delitos que hay en Cataluña. (*L'orador mostra novament a la cambra el full en què hi ha una xifra.*)

Y usted me dirá que las cifras son positivas, que baja la delincuencia. No toda, no toda. Incluso las cifras oficiales nos dan, por ejemplo, que las agresiones sexuales en el último trimestre han aumentado un siete por ciento, y tenemos cinco agresiones con penetración, cinco violaciones al día. Pero, ya le digo, no todos los delitos se denuncian: hurtos que no se denuncian, agresiones, amenazas, coacciones... Y no se denuncian, primero, por el propio dispositivo para poder denunciar: la cita previa. Cuando alguien sufre un delito, lo que necesita es denunciar, y no pedir cita previa, y atenderle de forma inmediata. Y otro de los problemas es que se están normalizando como algo habitual algunas tipologías delictivas, y eso es preocupante, *consellera*, y eso es un fracaso de la gestión de la seguridad.

Y le pongo tres ejemplos. Uno, normalizar el delito, como le explicaba. Lo otro son las patrullas ciudadanas: metro de Barcelona, Hospitalet, Sabadell, Zona Franca... ¿Por qué hay patrullas ciudadanas? Porque el ciudadano se siente inseguro y se siente desprotegido por parte de la Administración.

Y otro ejemplo: el Pleno del Ayuntamiento de Sant Adrià de Besòs. Los dos últimos plenos los han tenido que hacer *online* porque nadie dice que puede garantizar la seguridad de los concejales de San Adrián ante las amenazas de unos okupas violentos del barrio de la Mina. ¿Cómo puede ser que unos concejales no puedan

realizar el Pleno municipal en el ayuntamiento? ¿Me lo puede explicar, señora *consellera*? ¿Me lo puede explicar? ¿Están venciendo los delincuentes en lugar de la democracia?

Tenemos un problema de seguridad ciudadana, y nuestros policías, los *mossos d'esquadra*, están sometidos a la incertidumbre de sus pactos con la izquierda, con la extrema izquierda y con los independentistas. Y le pongo algunos ejemplos. Las Taser; ¿cómo puede ser que las Taser las tenga el sargento de guardia y no estén en los coches de servicio?

En la calle Mandri, ¿qué pasó? Una persona, veinte minutos con un cuchillo en la mano, porque el sargento de guardia no estaba en la zona. Lo que se podía haber solucionado en tres minutos tardó veinte minutos; veinte minutos poniendo en riesgo la vida de policías y de ciudadanos.

Explíqueme por qué los espráis pimienta no están la dotación personal de los *mossos d'esquadra* ni en los coches de servicio. O, por ejemplo, las bolas de *foam*, que los propios *mossos* que las utilizan –los propios *mossos* que las utilizan– dicen que no sirven para nada.

Con eso, ustedes, ¿qué están consiguiendo? Exponer a los *mossos d'esquadra* al cuerpo a cuerpo, poner en peligro su integridad física. Y su dependencia, repito, de la extrema izquierda y de Esquerra Republicana está dejando desprotegidos a nuestros policías.

Algunas propuestas..., ya le adelanto, ¿eh?, en la moción vamos a proponer que las Taser y el gel pimienta esté en los coches de servicio y que el spray pimienta esté como dotación de cada policía, cosa que entendemos que es de sentido común y que no solo los sindicatos lo reclaman, sino que algunos mandos policiales también están reclamando esta petición.

Mire, tienen ustedes un problema estructural y de organización, y no es de ahora, ¿eh?, le confieso que no depende de usted, sino que depende de cuando estaba Esquerra Republicana y cuando estaban los señores de Junts, antes Convergència i Unió. Explíqueme que con los veinte mil *mossos d'esquadra*, 25.000 en el 2030, que es un tercio de lo que tiene la Policía Nacional en toda España –el Cuerpo Nacional

de Policía son 76.000 efectivos—..., y somos incapaces de garantizar la seguridad de nuestras calles.

Ustedes están desnaturalizando algunas unidades. Tenemos la ARRO haciendo seguridad ciudadana. El GEI —para que todo el mundo sepa lo que es, que son los GEO de los Mossos d'Esquadra— los tenemos en Collserola matando jabalíes. Si ustedes no saben qué hacer con la ARRO y con el GEI, yo le doy dos ideas —alguna ya se la he comentado algunas veces. El GEI podría estar controlando los puertos competencia de la Generalitat de Catalunya. Tal y como está instalado el crimen organizado en Cataluña, en esos puertos entra y sale de todo, y el GEI... —perdón—, la ARRO podría estar controlando los puertos que son responsabilidad de la Generalitat. O el GEI, ¿dónde podría estar? Desmantelando las plantaciones de marihuana que están localizadas en Osona, que las tienen localizadas, y no digo el número que son por vergüenza ajena, porque todo el mundo sabe cuántas hay y dónde están. Y luego, pues, lo que podrían hacer es que los efectivos de seguridad ciudadana hagan de seguridad ciudadana, organicen y reestructuren.

Y ahora entiendo que uno de sus primeros fracasos en este mandato es el no poder implantar la policía de proximidad en Cataluña. Y todo esto nos lleva al grave problema de que tenemos de crimen organizado en Cataluña, cómo se ha instalado... Y ya no hablo del 2025, le hablo del 2026: siete muertos, veintisiete heridos y más de sesenta y cinco tiroteos en lo que llevamos de año. Entre los muertos, un menor de quince años, señora *consellera*.

Para solucionar los problemas, lo que hay que hacer es ver la realidad, y no la podemos esconder. Las bandas juveniles, ¿quién las controla? Grupos latinos. Los grupos de menores acompañados más conflictivos en la ciudad de Barcelona, Guardia Urbana lo dice, son personas de origen marroquí. Los narcopisos, ¿quién los controla? El colectivo pakistaní. La droga, ¿quién la controla? Grupos del Este, albaneses y una parte de las mafias marroquíes. Somos la capital de la ocupación de Europa. Organizaciones criminales que se dedican al hurto, las hay: el setenta y tres por ciento las cometen extranjeros, el sesenta por ciento de las agresiones sexuales las cometen extranjeros. Y esa es la realidad que vivimos en Cataluña, y si no lo aceptamos no podemos dar soluciones.

Y, ante la implantación del crimen organizado, los socialistas se han dedicado a desmantelar a la Guardia Civil y al Cuerpo Nacional de Policía en Cataluña. Se han dedicado a desmantelarlo. Y cuando más falta hacen por cómo está instalado el crimen organizado en Cataluña, lo que yo no entiendo es que los operativos, en lugar de ir a más, van a menos. En el 2023 hicieron sesenta operaciones conjuntas de Mossos con Guardia Civil o Cuerpo Nacional de Policía; en el 2024, cincuenta, y en el 2025, cuarenta y una. No, señora *consellera*, ha de ir al revés, la tendencia; han de ir a más, porque el crimen organizado actúa con más descaro en nuestras calles.

Le pido, señora *consellera*, que lidere –que lidere–, que exija al ministro Marlaska que cubran las vacantes que hay de Guardia Civil y Policía Nacional aquí en Cataluña, 3.300 vacantes, que le diga al ministro Marlaska que la policía, el Cuerpo Nacional de Policía, está para hacer de policía y no para hacer tareas administrativas con el DNI. Le dije, señora *consellera*, que nosotros no le íbamos a pedir la dimisión si la policía hacia su trabajo, no, pero sí que es hora de que usted actúe, que actúe con determinación, que actúe con firmeza, que actúe colaborando con los policías locales, Guardia Civil y el Cuerpo Nacional de Policía, y que actúe liberándose del lastre que son para la seguridad de Cataluña sus compañeros de viaje de la extrema izquierda y de Esquerra Republicana, porque aquí lo que está en juego es la seguridad de todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputat, he escoltat atentament el contingut de la seva interpel·lació i..., especialment, doncs, destacar el que feia referència a la seva preocupació davant del crim organitzat, que crec que això és quelcom que preocupa a tots els grups parlamentaris que estan en aquesta cambra, així com la seguretat ciutadana en la seva globalitat.

Entraré després a analitzar quines són les línies de treball que hem d'abordar de cara al futur per poder combatre, també en una perspectiva de coordinació internacional, el crim organitzat, les xarxes criminals vinculades a la droga, però començaré fent una mica de radiografia de quina és la situació delictiva al conjunt de Catalunya.

Vostè ha fet referència a l'inici de la seva intervenció i ha celebrat que no hem tingut una situació extremadament conflictiva aquí amb la celebració del triomf del mundial. Jo sí que també aquí vull apuntar tota la feina que s'ha fet en cadascun dels municipis en els quals s'han col·locat pantalles en l'espai públic perquè la ciutadania pogués seguir el partit; comportament cívic majoritàriament de les persones, òbviament que sí, i s'ha de remarcar, però també una bona cobertura i una bona operativa en aquest cas tant de les policies locals com del Cos de Mossos d'Esquadra, que han estat al capdavant de garantir que tothom pogués gaudir del seguiment del partit de la final.

Si fem una anàlisi de la criminalitat a Catalunya, la criminalitat coneguda, sempre parlem de la criminalitat coneguda –i, per tant, aquí també s'ha fet un esforç important per part del Cos de Mossos d'Esquadra per aflorar aquella criminalitat que no és coneguda a través de la recollida de denúncies i facilitant el sistema de recollida de denúncies, fins i tot amb la unitat mòbil per determinades zones on l'ABP queda lluny d'on viuen les persones, l'ABP de referència, i ho hem articulat en el conjunt del territori per poder aflorar aquesta xifra de denúncies i fer-la fàcil–..., d'acord amb les xifres conegudes, podem dir que en el conjunt de Catalunya, si comparem el primer semestre d'aquest any amb el semestre de l'any anterior, comptant que des del 2024 anem tenint consecutivament una disminució dels delictes patrimonials, doncs, aquesta comparativa ens dona una xifra de..., el 9,9 per cent baixa, la delinqüència, en el global de Catalunya.

Quan desgranem aquesta delinqüència que disminueix al conjunt de Catalunya dirà: «Però, a on?» Doncs, al noranta-sis per cent de les àrees bàsiques policials: o bé milloren o es mantenen en una situació estable.

Els delictes contra el patrimoni, que són el vuitanta-tres per cent dels delictes que es produeixen a Catalunya –és a dir, és el delicte que afecta més població, el crim organitzat té unes conseqüències molt letals, però és un delicte minoritari en el

percentatge de l'estructura de la criminalitat—, doncs, veiem que disminueixen un 13,1 per cent.

Si anéssim desgranant cadascun d'aquests delictes, ens trobem que part de l'estratègia que hem desplegat i que ha marcat la línia de treball de la Direcció General de la Policia en aquest cas i del Departament d'Interior ha anat a doblregar o incidir de forma clara sobre aquesta corba delictiva, i fer-ho al conjunt del territori.

Per això hem posat en funcionament l'estratègia del pla Kanpai, que en alguns casos es declina en diferents dimensions de la lluita contra el delinqüent persistent, Kanpai Pista; el Kanpai, per exemple, en el transport públic. Aquí hi ha una dada que crec que és important poder destacar, perquè era un tema que preocupava especialment, que era: a Barcelona, a la xarxa de transport públic, com s'han reduït en aquest cas a partir de l'increment del patrullatge i de les identificacions els delictes en transport públic un 37,2 per cent a la ciutat de Barcelona, amb tota la xarxa que té de transport públic, i això és fruit d'una estratègia clarament gestionada per incidir sobre aquesta delinqüència. O el resultat que ha tingut el control efectiu de la problemàtica de les armes blanques també en aquest cas a la ciutat de Barcelona, que en presentàvem ahir les dades, amb una reducció dels robatoris amb violència i intimidació d'un 6,1 per cent. O dels furts, que bé sap que aquesta era una xifra que preocupava, i preocupava moltíssim, perquè era molt difícil i era molt inflexible i molt robusta a l'hora de poder-la reduir..., doncs, una reducció o una caiguda en aquest cas del 21,1 per cent.

Continua en una tendència a la baixa, però molt discreta, la delinqüència en l'entorn virtual per la complexitat que té combatre-la, però tot i així aquí veiem alguna petita millora. I també en el cas de la ciutat de Barcelona, per exemple, els fets vinculats a la violència de gènere en aquest cas, doncs, presenten una evolució positiva i s'ha reforçat tota l'estratègia de protecció de les víctimes.

Per tant, contra la delinqüència persistent i multireincident, el pla Kanpai dona resultats i permet tenir una reducció que si fem la comparativa amb lo que serien els quatre anys que van del 2022 al 2025, doncs, aquest 9,9 per cent encara seria més alt, tenint en compte el punt millor i el punt pitjor de cadascun dels anys, comparant el període de 2022 a 2025 amb el primer semestre del 2026.

Això és resultat, crec jo, de diferents estratègies. Primera, l'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra, que, com bé sap, el dia 30 tiren la gorra 1.500 efectius. D'aquests, si en descomptem els que es jubilen, el decreixement natural de la plantilla..., pensem que tindrem una incorporació de mossos i mosses al cos de mil durant cada any fins al 2030, fins a arribar a aquests 22.000, que permetran, entre d'altres qüestions, poder fer molta més feina preventiva, el que vostè associa amb la, podríem dir, policia de proximitat: més prevenció, reforçar les oficines de relació amb la comunitat, que ja s'està fent en aquesta estratègia, l'acompanyament a la víctima... Tot això..., amb més múscul i més plantilla, podrem donar una millor resposta.

El fet d'incorporar en un segon nivell de reforç operatiu l'ARRO està dintre de lo que són les funcions de l'ARRO; és a dir, l'ARRO té com a funcions el recolzament directe a les unitats d'USC. I això és el que estem fent en els diferents dispositius que estem desplegant pel conjunt del territori en moments determinats: reforç del pla Kanpai, reforç del Kanpai adaptat a pista; reforç, per exemple, de tot el pla Bastió que s'ha desplegat en els darrers mesos a la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat, que, com bé sap, tenia una problemàtica relacionada amb tot el tema de patinets que es dedicaven a fer determinat «menudeig» i que generava tota una sèrie de tensions en molts dels barris de l'Hospitalet, una disminució arran del desplegament del pla Bastió d'un deu per cent d'aquesta delinqüència patrimonial. Per tant, l'estratègia davant la delinqüència patrimonial, pla Kanpai, reforç de les plantilles, més proximitat, més prevenció.

Ara anem a lo que crec que és important també d'abordar, que és la criminalitat organitzada al voltant del tràfic i la producció de droga. Aquí Catalunya té un problema amb la marihuana, ja és quelcom que s'ha remarcat en més d'una ocasió: som dels principals productors i exportadors de marihuana. Això requereix una estratègia reforçada pel que fa a la investigació, però no només la investigació en la darrera baula, que és la que acaba en una disputa disparant l'arma, sinó des de l'inici de l'articulació de la xarxa i la seva normalització o blanqueig en l'economia real.

I aquí és on hem de desplegar una estratègia de futur que ha de ser totalment polièdrica i ha d'enfocar-se amb canvis legislatius. Per una banda, agreujar les penes per pertinença i exhibició d'arma de foc, ho hem de treballar, igual que hem aconseguit

la llei de multireincidència, amb el suport especialment de diferents grups i impulsada en aquest cas pel Grup de Junts al Congrés.

Què més hem de fer? Doncs aconseguir que la producció de marihuana i l'exportació de marihuana a l'engròs –a l'engròs, no el consum particular, sinó a l'engròs– també tinguin penes superiors perquè aquells que estan articulant tota una xarxa de producció i de criminalitat al darrere vagin a presó, que ara és complicat que hi vagin, a presó.

Què més hem de fer? Doncs hem d'articular tota una estratègia de control, de control d'aquestes activitats, a través de reforçar les unitats d'investigació, que és el que estem treballant just ara. És a dir, dotar-nos de més recursos a les unitats d'investigació per donar una millor resposta a la indústria criminal que hi ha al darrere de les drogues. Dels set tirotejos amb víctimes mortals que hem tingut recentment, tots ells estan relacionats amb la indústria criminal de la droga. De fet, avui s'ha detingut el presumpte sicari del jove de quinze anys que va morir en el parc de la Pegaso. Ja s'havia fet una detenció anteriorment, avui se n'ha fet una segona.

Llavors, l'estratègia ha de ser compartida. Nosaltres treballem per doblegar la criminalitat, per generar confiança. Òbviament, incidim... I creiem que els resultats que estem tenint de manera constant..., però ja amb certa tranquil·litat podem dir que al conjunt de Catalunya la delinqüència patrimonial, aquella que més afecta..., i la delinqüència patrimonial amb derivades de violència, l'estem reduint. Volem continuar reforçant aquesta estratègia, volem continuar reforçant la prevenció, volem dotar-nos de més capacitat per a l'atenció a les víctimes. I, òbviament, desplegarem una estratègia contundent contra el crim organitzat vinculat a les drogues.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, gracias. *Consellera*, de los datos que me comentaba usted, no le voy a repetir ninguno. Son ciertos, pero no toda la criminalidad se denuncia ni se conoce. Usted hablaba de mejorar los sistemas de denuncia. Lo primero que tiene que hacer es

quitar la cita previa. La cita previa desincentiva que la persona vaya a denunciar. Y, por lo tanto, la atención ha de ser directa e inmediata.

También es verdad que tenemos un problemón con las armas largas, que muchas veces no tienen que ver con el crimen organizado, pero hoy mismo ha habido un muerto en la Barceloneta; el sábado, una persona mayor en Lleida; hace dos semanas, otro muerto en Cubelles. Tres mil quinientos cincuenta incidentes violentos con arma blanca en el año 25 son muchos –son muchos–, pero sí que es verdad que muchos de estos vienen derivados también del menudeo y vienen relacionados con bandas juveniles. Y es lo que decía: la realidad la hemos de reconocer y saber cuáles es; si no, no podremos poner soluciones.

Cuando hablaban de crimen organizado, el crimen organizado es verdad que está globalizado y, por lo tanto, necesitan sí o sí la colaboración de otros cuerpos policiales. Que yo sé que usted cree en ellos, pero no lo ha mencionado –no lo ha mencionado. ¿Aumentar las penas por tenencia ilegal de armas? Sí, por supuesto, vale. Vale, pero lo que hay que hacer es actuar. Porque el Código penal ya pena la organización criminal con penas muy altas. ¿Las endurecemos? Vale, perfecto, pero lo que hay que hacer es actuar.

Y cuando hablamos de la colaboración con el Cuerpo Nacional de Policía y con Guardia Civil..., mire, le voy a poner un ejemplo de lo poco que cree el Partido Socialista en estos dos cuerpos policiales. El delegado del Gobierno, el señor Carlos Prieto, fue nombrado en el 2023, creo que fue en el mes de mayo. Desde el 2023, ¿cuántas reuniones ha hecho con los sindicatos del Cuerpo Nacional de Policía o asociaciones de Guardia Civil? (*Pausa.*) Dos mil veintitrés. Estamos en el 26. ¿Sabe cuántas? (*Pausa.*) Cero. Cero. Eso es lo que le importa al delegado del Gobierno y, por lo tanto, al Gobierno de España lo que pasa con la Guardia Civil y el Cuerpo Nacional de Policía en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Cero reuniones.

Y por ello le pedía que usted lidere, como gobierno de Cataluña, como *consellera* de Interior, que se presente al Ministerio del Interior, al señor Marlaska, que creo que le importa muy poco lo que pasa aquí y lo que les pasa a los cuerpos policiales, y exija cubrir esas vacantes que son necesarias en Cataluña, las 3.300 entre Guardia Civil y Policía Nacional. Que las tareas administrativas no las hagan policías. Los policías

quieren ser policías y quieren ir a las unidades de investigación. Y, por lo tanto, espero que en el 26 no tengamos que decir que hay menos de cuarenta y un operativos entre el Cuerpo Nacional de Policía, Guardia Civil y Mossos d'Esquadra, porque el crimen organizado es global, y si aquí solo actuamos de forma local sencillamente estamos muertos, señora *consellera*. Estamos muertos.

Y al Cuerpo de los Mossos d'Esquadra..., ya le digo que le vamos a solicitar varios cambios en la moción sobre los operativos, los protocolos y los medios que necesitan. Actualmente, con los protocolos que hay y la falta de medios y cómo está organizado, ustedes los exponen al cuerpo a cuerpo. ¿Cómo puede ser que en la calle Mandri haya una persona con un cuchillo y la policía corra alrededor de él como el perro y el gato y no puedan actuar porque la Taser está a veinte minutos? No solo ponen en peligro la vida de esos policías, sino de cualquier ciudadano que pasaba por ahí. Eso ha de cambiar. Eso ha de cambiar, señora *consellera*.

La paz y la seguridad no se mantienen solas. Y la libertad necesita ser protegida. Y quien nos protege es la policía. Y nosotros hemos de proteger a quien nos protege.

Gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Quan presentin la moció, analitzarem aquestes propostes que diu que planteja en clau operativa i ja estarem en condicions de saber per on les volen enfocar. Jo, sincerament, penso que lo important..., i jo, almenys, des de que estic al capdavant de la conselleria d'Interior i Seguretat Pública, una de les qüestions que crec que és més important i que és part de l'èxit del sistema, més enllà de l'ampliació de les plantilles, de la voluntat que tinguem més efectius, que puguem fer més prevenció, que tinguem més materials, més mitjans, la incorporació de les noves tecnologies, l'especialització de les unitats d'investigació..., a part de tot això, una de les qüestions que a mi més m'ha sorprès, de forma positiva, és la coordinació entre els diferents cossos de seguretat.

Crec que aquesta és una de les grans fortaleeses que té el sistema de seguretat a Catalunya: coordinació amb les guàrdies urbanes, amb les policies locals arreu del territori, i la coordinació amb la Guàrdia Civil i la Policia Nacional també. No hi he fet referència perquè és una cosa que dono per descomptada, perquè ho veig cada dia que vaig a les juntes de seguretat que hi ha a diari, com a mínim cada sis mesos, en diferents municipis de Catalunya. Sense anar més lluny, ahir estàvem a la de Barcelona, i es veia clarament que cadascú, en el marc de les seves competències, fan la feina, col·laboren i s'obtenen bons resultats, que és al que jo feia referència. Sense en cap moment tirar coets, perquè crec que hem de ser molt prudents amb les dades de seguretat, però també, quan són bones, és un reconeixement. Si més no, són bones en tot el que té a veure amb el delictes patrimonial. No ho són en qüestions vinculades amb el crim organitzat, on hem de treballar amb major decisió. Jo apuntava algunes idees. Vostè també, en la seva moció, n'aportarà de noves o diferents.

I, òbviament, amb els delictes contra les persones, especialment agressions sexuals de tota mena. Que aquí no ha de ser només la resposta policial o, almenys sota el meu punt de vista, no pot ser només la resposta policial; necessitem un compromís que interpel·la diferents departaments i que també interpel·la la societat. A nosaltres ens agradaria que la societat fos menys violenta i que part dels conflictes i dels litigis que són naturals a qualsevol societat en la que hi ha diferents maneres de..., o diferents mirades no es resolguin per la via de la violència, però, des del punt de vista policial, quan nosaltres intervenim ja s'han perdut, s'han perdut moltes possibilitats de no arribar a aquest punt.

Ara bé, l'eficàcia policial i la resolució policial que estem esmerçant en aquesta línia, amb aquesta bona coordinació policial i amb més mitjans per donar-hi resposta, ens està donant, si més no, uns bons resultats. Per exemple, hem consolidat els nivells d'eficàcia. La taxa de resolució és del 33,3 per cent i es manté molt propera als màxims registrats durant tot el quadrienni. Per tant, la capacitat resolutiva està en una de les franges més altes del treball del cos. Això vol dir que hi ha bona coordinació. Això vol dir que les ampliacions de les plantilles estan funcionant en la direcció adequada.

I, òbviament, queda molta feina a fer. Tot el que puguem reforçar en l'estratègia, sobretot de treball en l'àmbit legislatiu d'avançar..., no serà la panacea; òbviament que només canviant lleis no ho arreglarem, però a nosaltres ens pot ajudar, com ha fet la llei de la multireincidència, a poder ser més efectius a l'hora de donar una resposta davant la delinqüència patrimonial.

Què més hem de fer? Doncs, amb tota la lògica que vostè comentava fa un moment de l'estratègia contra el crim organitzat, òbviament nosaltres els hem de detenir. És a dir, des de l'àmbit policial els hem de detenir, però hi ha altres elements definitoris i, a més a més, d'altres països que ja estan patint les conseqüències més greus del crim organitzat vinculat a la indústria criminal de la droga, com és el cas dels països nord-europeus que estan fent un control exhaustiu de les entrades i sortides dels ports, amb mecanismes d'aplicació de control d'aquestes mercaderies a través de noves tecnologies..., doncs tot aquest aprenentatge l'hem de bolcar i hem de millorar la nostra estratègia, perquè no volem que Catalunya avanci cap a les conseqüències més letals d'aquesta violència criminal.

Més policies, més prevenció, més capacitat de treball. I, òbviament, tota l'empara legislativa que trobem per reforçar aquesta estratègia, benvinguda serà. I també ens interpel·la a tots i a totes, a tots els grups que estem aquí representats, al Govern i als grups del Parlament, per lluitar contra aquesta xacra.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya

300-00338/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. *Consellera* Parlon, ¿qué más tiene que pasar en Cataluña para que reconozca la gravísima realidad criminal que estamos viviendo?

¿Cuántas niñas más, como la de Polinyà, tienen que ser violadas? ¿Cuántos chavales más han de perder la vida de un disparo? ¿Cuántos tiroteos más tiene que haber para que deje de repetir ese absurdo mantra de que Cataluña es segura?

La situación en Cataluña es insostenible. Todos los delitos violentos crecen año tras año. Y mire, para valorar objetivamente las políticas socialistas en materia de seguridad, las de usted y las de su jefe, Pedro Sánchez, hay que remontarse al año anterior a que empezara a gobernar el aprendiz de tirano, es decir, al 2017, y comparar esos datos con los del 2025 para ver la evolución de la delincuencia en España y en Cataluña en estos años de gobierno socialista.

Y la realidad es aterradora: en Cataluña los homicidios han crecido un 87,5 por ciento. Porque los homicidios son todos, los consumados y los intentados. La tentativa de delito no es un delito en sí misma, no es un delito diferenciado; es un grado del delito, por más que ustedes se empeñen en separarlos para maquillar la estadística y para ocultar la realidad. Suben también los delitos de lesiones y los secuestros, se disparan las violaciones hasta un 355 por cien y aumentan más del doble los delitos de tráfico de drogas en estos ocho años.

Y ya estamos cansados de sus mentiras y de sus manipulaciones. Ya estamos cansados de oírle decir que los delitos patrimoniales bajan en Cataluña y que, por tanto, la delincuencia desciende. Ya está bien de engañar a la gente. Y le voy a poner un ejemplo sencillo para explicar lo que hacen los socialistas. Mire, imaginemos que un año se producen mil delitos; si al año siguiente bajan los hurtos doscientos casos, pero suben las violaciones... –perdón–, trescientos casos, pero suben las violaciones doscientos casos, el resultado es que la delincuencia se ha reducido porque ha bajado en cien delitos respecto al año anterior. Pero ¿alguien en su sano juicio afirmaría que estamos más seguros? Pues esto es lo que hace el PSC en Cataluña: a pesar de que aumentan todos los delitos que destrozan la vida de la gente, la *consellera* es capaz de afirmar que estamos más seguros porque bajan un poco los delitos patrimoniales. Yo creo que, en fin, toman ustedes por tontos a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y es que en la Cataluña del señor Illa, la de las fronteras abiertas, la del efecto llamada, la de las regularizaciones fraudulentas, la de las nacionalizaciones exprés, vamos camino del caos y del colapso en seguridad. En palabras de la Guardia Urbana

de Barcelona, han convertido Cataluña en una zona de «confort criminal». Tenemos un *govern* que se niega a reconocer el problema de inseguridad con el falso mantra repetido mil veces de que Cataluña es segura, que no adapta las estrategias policiales a la nueva realidad que se empeña en negar y que permite que las organizaciones criminales se consoliden en Cataluña.

Empezaron ustedes tolerando los delitos pequeños: el top manta, los okupas, el menudeo, los hurtos pequeños, delitos que afectaban a la gente honrada y trabajadora pero que no abrían portadas, y ahora lo que tenemos ya son asesinatos a plena luz del día con armas de fuego en el centro de Barcelona. Y ahora sí saltan las alarmas, ¿verdad, señora *consellera*? Pero, señora Parlon, para que haya tiroteos a plena luz del día en el centro de Barcelona, antes se ha tenido que degradar brutalmente la seguridad de los barrios de la gente humilde y trabajadora, esos barrios que, por cierto, al PSC solo le importan para ir a pedir el voto, pero que luego condena al más absoluto de los abandonos. (*Alguns aplaudiments.*)

Y lo peor es que vamos a pasar de ser una zona de confort delincuencia, como ya está reconociendo la policía a través del sindicato SIP-Fepol, a convertirnos en una zona *no-go*, es decir, con barrios enteros donde la autoridad legítima pierde su capacidad para imponer la ley y donde los grupos criminales toman el control. Y de esto sabe mucho su portavoz de Interior en el Parlament, Christian Soriano, que es regidor de Seguridad en el Vendrell, que tiene el barrio de las Planas a merced de los traficantes magrebíes y la policía local denunciándolo todos los días. (*Alguns aplaudiments.*)

Pues esto es lo que está pasando en Francia, en Suecia, en Bélgica, en el Reino Unido, en algunos barrios de Cataluña, y puede extenderse rápidamente si no cambian las políticas de seguridad. Pero no parece que ustedes lo vayan a hacer, porque, hoy por hoy, la única respuesta vacía y hueca del Gobierno del señor Illa es que «qui la fa la paga». Pero el problema, señora Parlon, es que cada vez hay más gente dispuesta a hacerla –cada vez hay más gente dispuesta a hacerla–; cada vez hay más criminales, hay más delincuentes, hay más personas dispuestas a pegar un tiro en un parque infantil.

Y estos criminales no han surgido por arte de magia. Estos criminales los han traído ustedes promocionando la invasión migratoria. ¿Cree que no tiene consecuencias en materia de seguridad, la entrada de cientos de miles de personas en muy poco tiempo, procedentes de países con fenómenos criminales desbordados? La integración solo es posible si la inmigración es gradual, es reducida y es adaptable, pero no si la avalancha migratoria es incontrolable.

En Barcelona, ahora mismo, más de la mitad de los ciudadanos con edades comprendidas entre los veinticinco y los treinta y nueve años han nacido en el extranjero. ¿Usted cree que eso no tiene consecuencias de todo tipo, también en materia de seguridad? Hay bandas latinas formadas por hijos de inmigrantes de segunda y tercera generación replicando los modelos criminales de los países de sus padres y de sus abuelos, y eso ocurre porque no existe una verdadera integración.

Porque pasa que, en los barrios donde viven, no existe Cataluña, existen sus países de origen. Existen sociedades paralelas dominadas por la Mocro Mafia, por los charmiles magrebíes, por bandas latinas como los Trinitarios, los Dominican Don't Play, Barrio 18 o Los 300; cárteles del narcotráfico, como el Tren de Aragua, la Mara Salvatrucha o el Cártel de Sinaloa, todas ellas con detenidos recientes en Cataluña. Tríadas chinas, clanes de Europa del Este y organizaciones pakistaníes del tráfico de personas. Este es el amplio catálogo de organizaciones criminales que hoy operan en Cataluña gracias a ustedes, gracias a sus políticas suicidas.

Y no podemos seguir aplicando una política de seguridad solo reactiva a los graves delitos que estamos viviendo en Cataluña con dispositivos policiales y ruedas de prensa cuando el daño ya está hecho. Lo que hay que hacer es adelantarse y evitar que esa criminalidad que llega todos los días en patera y en avión siga instalándose en nuestra casa con total impunidad. Y es su responsabilidad como consejera de Interior conseguirlo, señora Parlon. Y exigirlo, si hace falta, al Gobierno de la nación cuando las competencias en juego sean las del Estado. Y, desde luego, impedir que Cataluña siga siendo el centro de pivotación de todo tipo de organizaciones criminales.

Porque una buena política de seguridad no puede ser solo poner más *mossos* en la calle, que también; una buena política de seguridad sobre todo ha de consistir en que

haya menos delincuentes, cerrando las fronteras a esa inmigración masiva y descontrolada que ha convertido a nuestros barrios en escenarios de guerras entre bandas.

Y ahora me quiero referir al grave suceso ocurrido hace unos días, al asesinato de un menor de edad colombiano de quince años que recibió dos disparos en el parque de la Pegaso y fue rematado a machetazos hasta su muerte. El señor Trapero dijo que era una línea roja; una línea roja, ¡pero si no ha sido el único!... El pasado 28 de marzo un dominicano fue asesinado en el parque de las Planas de L'Hospitalet, y en septiembre del año pasado un chaval hondureño de dieciséis años fue asesinado a puñaladas en el distrito de Sants-Montjuïc. Por eso yo le pregunto: estas víctimas, ¿no eran líneas rojas? ¿Los siete asesinados a tiros de este año, los veintisiete heridos por arma de fuego este año, no son líneas rojas? ¿Cuántas líneas rojas están dispuestos ustedes a traspasar para empezar a tomar medidas en serio? Porque el problema, señora Parlon, es que han puesto ustedes las líneas rojas muy cerquita, en nuestros barrios, y las líneas rojas hay que ponerlas en las fronteras, bien lejos de los catalanes (*alguns aplaudiments*), a los que usted tiene obligación de proteger.

Hoy tenemos en Cataluña más de treinta bandas latinas presentes en nuestras calles y decenas de grupos criminales que han establecido aquí su estructura de distribución para toda Europa. Solo las bandas latinas cuentan en Barcelona con más de cuatrocientos pandilleros en sus filas, según la policía. Bandas que protagonizan incidentes violentos con armas de fuego y armas blancas, que utilizan los parques públicos donde juegan nuestros hijos para marcar su territorio, y donde compiten para captar menores de edad en las puertas de los colegios y de los institutos.

Y ante la gravedad de todo lo que le acabo de decir, pues, yo le formulo tres preguntas: ¿qué está haciendo el *departament* ante la consolidación de las bandas latinas y los grupos criminales en Cataluña?, ¿qué estrategia tiene para evitar el reclutamiento de chavales a las puertas de los institutos y de los colegios? y ¿por qué se ha desmantelado la unidad especializada de bandas que tenían los Mossos d'Esquadra, creada en el año 2011 y que ha sido desmantelada?

Conteste a estas preguntas. Díganos qué va a hacer para que Cataluña no sea el paraíso de impunidad para los delincuentes de medio mundo, porque estamos hartos

de ver cómo se saltan ustedes todos los días sus propias líneas rojas y cómo miran para otro lado ante el avance de la delincuencia extranjera.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Després d'escoltar la seva interpel·lació, intentaré endreçar una mica les idees, perquè és difícil, després de la seva visió, en conjunt, de Catalunya, poder dir alguna cosa que no sembli que és extemporània, perquè és que vostès viuen a Mordor, sincerament. I Catalunya, doncs, ha acollit la visita del sant pare amb un dispositiu policial coordinat arreu que ha funcionat perfectament. Hem acollit el *tour* de França. Hem acollit el mundial, s'han col·locat pantalles a tot arreu, la policia ha treballat de forma coordinada. Hem tingut menys incidents –menys incidents, cap de greu– que a d'altres països europeus, i sembla que estiguem en un lloc en el qual no es pot viure.

Per cert, els alcaldes i les alcaldesses d'aquest país, siguin del color polític que siguin, treballen perquè als seus barris la gent pugui viure amb dignitat, i no hi van a fer campanya. Treballen durant tot l'any per tenir la llei de barris a punt, presentar-la i dotar de més equipaments i més recursos els seus municipis. Potser són vostès els que van a les portes de les escoles a dinamitar la convivència entre veïns. (*Alguns aplaudiments.*) Potser són vostès els que aprofiten qualsevol incident que pugui passar en qualsevol entorn per enfrontar la ciutadania.

Dit això, vaig a la part de la interpel·lació. Ja sé que a vostè li molesta que jo parli de que les dades baixen, i em dirà que ens les inventem perquè la seva realitat està al marge de la realitat, però les dades són les que són. La criminalitat coneguda a Catalunya baixa un 9,9 per cent durant el primer semestre del 2026, i venim d'una baixada sostinguda des del 2024. El noranta-sis per cent de les àrees policials bàsiques de Catalunya milloren o es mantenen estables. I els delictes contra el patrimoni, que sembla ser que a vostè no li semblen importants malgrat que afecten el vuitanta per cent de la població i considera que això és *peccata minuta* i que no

millora la vida de la ciutadania i que no s'està fent res, doncs, també baixen un 13,1 per cent. A vostè li sembla poc? Doncs a mi no.

I sap per què no? Perquè al darrere hi ha l'esforç de tots els professionals: Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana... Jo no sé amb quina Guàrdia Urbana vostè ha parlat. No ho sé, però és que Barcelona presenta uns indicadors claus de disminució global de la delinqüència. Òbviament que alguns delictes, i ja ho he dit en la interpel·lació que em feia el diputat del PP, no baixen com ens agradaria, però té una disminució sostinguda, la delinqüència. I, a més a més, presenta més capacitat, en aquest cas, d'eficàcia policial, incrementa l'eficàcia policial. I això no és autocomplaença, això és feina que s'està fent i s'està fent bé.

Continuo. Entre els mesos de gener i juny s'han registrat un total de 266.197 fets delictius, 21.941 menys que durant el període del 2025 –21.941 delictes menys. Per generació espontània...? O perquè s'està fent una bona feina policial? Pregunto. Perquè aquí el que importen són els delictes. O és que hi ha delictes més o menys importants depenent dels que disminueixen? Estan disminuint els delictes de forma clara al conjunt de Catalunya i estan disminuint els delictes de forma clara a Barcelona perquè hi ha una estratègia policial que està funcionant, que és la lluita contra el delinqüent persistent, i està donant bons resultats.

Òbviament, on es concentra majoritàriament aquesta reducció de delictes? En el món físic, que són els delictes que pateix la persona i que poden, doncs, posar en qüestió la seva percepció de seguretat. I s'hi està treballant de forma clara i s'estan obtenint resultats.

També es presenta una disminució de delictes en l'entorn virtual: 2.353 menys que en el mateix període comparat, 2025-2026, però la disminució és menor. I les dades mostren una evolució especialment favorable entre els mesos de febrer i juny, període durant el qual la taxa de criminalitat del 2026 s'ha situat per sota del mínim registrat en el quadrienni de referència. Estem comparant 2022-2025 amb 2026. A vostè no li agraden, però són bones notícies per al conjunt dels catalans i les catalanes.

La millora es consolida al conjunt del territori. Quan fem l'anàlisi territorial, es confirma que la situació generalitzada està millorant. Actualment, setanta-dos territoris es troben en una situació de millora consolidada, dinou presenten una situació

d'estabilitat i només tres registren una evolució que n'hem d'estar pendents sobretot per aquells delictes que afecten especialment les persones. En conjunt, el noranta-sis per cent de les àrees policials bàsiques presenten una millora històrica en la comparativa de la sèrie que abans li estava dient, i això és resultat de la feina policial.

La criminalitat al món físic continua dominada pels delictes contra el patrimoni, també l'hi deia: sumen un total..., dels 266.197, 172.936, amb 13,1..., fets menys, que, si ho comparem una altra vegada amb el quadrienni anterior, tornem a estar en mínims estructurals en la comparativa del període.

Si vostè parla dels homicidis consumats amb arma de foc, comptant el del jove de la Pegaso serien set. L'any anterior en vam tenir vuit. És una tendència que està mantenint-se de forma constant en els darrers anys, i cal actuar amb tota la contundència –amb tota–: detinguts. Perquè això és el que fa la policia: quan hi ha fets, resol els fets i deté les persones que cometen delictes de màxima letalitat. Vostè entra en el debat de si són d'aquí, són d'allà, de que si els hem de fer fora. Això no és la meva feina com a consellera d'Interior. La meva feina i la feina de la policia és: quan es cometen fets delictius de tota mena, i especialment els fets delictius de violència letal, detenir els autors.

Lo mateix que vam fer el 18 de juliol amb la banda a la que vostè feia referència d'Els 300: divuit detinguts. Li preocupen les bandes juvenils? Molt bé. Divuit detinguts davant d'això. I més recursos i més mitjans per fer proximitat i ampliar la plantilla per donar la resposta adequada davant d'aquestes problemàtiques: 2024, la criminalitat i els robatoris patrimonials a l'aeroport de Barcelona estaven disparats –disparats. Què hem fet? Doncs desplegar una estratègia que en aquest cas ens ha permès reduir la delinqüència, que donava una molt mala imatge del nostre país, en un 69,1 per cent menys de fets. Tampoc passa per generació espontània; passa per reforçar els recursos policials que estan treballant i fent prevenció, passa per informar millor la ciutadania per protegir les seves pertinences.

Ciutats que tenien els fets delictius disparats, amb gran preocupació per part dels governs locals i dels alcaldes que estaven al capdavant de les diferents iniciatives. Doncs tenim l'exemple de la ciutat de l'Hospitalet, de la qual vostè tantes vegades ha vingut aquí a parlar i ha dit que «en Hospitalet no se puede vivir, y no se puede vivir

en ningún barrio de Cataluña porque hay muchos inmigrantes», que ja cansa una mica, això. Doncs aquí estem abaixant la delinqüència, també, en més d'un deu per cent, amb estratègies policials que saturen l'espai públic i que permeten identificar i que permeten detenir aquells que estan infringint la bona convivència. I amb la nova llei de multireincidència encara tenim més recorregut perquè vagin a presó. Això és treballar per garantir la seguretat en les ciutats i els barris, això és fer feina.

Vostè té un model de societat que el meu grup no comparteix. Vostè vol fer fora tots els immigrants, delinqüents i no delinqüents. I no em faci reparar en algunes de les observacions que aquesta cambra ha hagut de fer a alguns dels seus diputats. Per tant, que no compartim model no vol dir que no s'estigui fent feina. Nosaltres fem feina, i volem fer-la millor.

I en el que fa referència a la delinqüència criminal organitzada i a les bandes que actuen criminalment, vostè em deia: «què estan fent?» Desarticular-los –desarticular-los–, detenir-los i posar-los a disposició de la justícia. Què estem fent? Reforçar les unitats d'investigació criminal. Què volem fer? Tenir més capacitat d'intervenció en el port de Barcelona. Què més volem fer? Reforçar les unitats d'investigació especialitzades en drogues, independentment de la unitat a la que vostè feia referència. Les reforçarem. Perquè, a més a més, hem tret una promoció específica d'investigació per poder-ho dur a terme i per poder fer la nostra feina.

I això, a què ens porta? Doncs ens porta a que la policia treballa en coordinació amb tots els municipis de Catalunya, que a la majoria de municipis de Catalunya, amb una bona coordinació entre tots els cossos policials –Guàrdia Civil, Policia Nacional, policies locals, guàrdies urbanes i Mossos d'Esquadra–, estem reduint els delictes patrimonials. Els delictes patrimonials són els que afecten el vuitanta-tres per cent de la població. I no val que em digui: «És que hi ha molta gent que no denuncia.» Bé, en tot cas deu ser la mateixa que hi ha hagut sempre, no? Perquè és que el problema és que quan les dades són bones, la gent no denuncia; quan les dades són dolentes, la gent tampoc denuncia, però les dades són dolentes.

Per vostè les dades mai no són bones. Per què? Doncs perquè ja els interessa. Els interessa políticament enfrontar la ciutadania, i els interessa políticament ficar totes les persones en el mateix sac. I els interessa políticament –i això és lo més trist,

sobretot si un creu en els valors cristians i humanistes— enfrontar la població per la seva procedència.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Mire, señora Parlon, ustedes utilizan la estadística y los datos para hacer propaganda política, para proteger su discurso, y no para proteger a los catalanes. Nos quieren vender que la inseguridad es una percepción, que Cataluña es segura, pero cualquiera que se asoma la realidad de la calle se da cuenta de que los datos confirman la percepción.

Ustedes manipulan la estadística, porque aumentan los delitos violentos y ustedes lo ocultan para vender su relato de la Cataluña segura. Acaba de decir que todos los delitos son iguales, que parece que me moleste que unos se reduzcan y otros no. Pues mire, no todos son iguales –no todos son iguales–: un hurto no es lo mismo que una ejecución con arma de fuego. (*Alguns aplaudiments.*) Esto lo tenemos desde VOX muy claro.

Mire, en Barcelona ayer compareció usted con toda pompa y boato, junto con el teniente de alcalde de Seguretat de Barcelona, Albert Batlle, y la *cap* de Mossos d'Esquadra de Barcelona, para decir que los delitos habían bajado un once por ciento. Pero lo que no dicen es que bajan unos muy concretos: bajan los hurtos, hechos de carácter leve que muchas veces ni se denuncian, pero en cambio suben los robos con fuerza un catorce por ciento, y suben los robos con violencia en la calle un 3,2 por ciento, como también lo hacen otros tantos delitos violentos.

Miren, también manipulan la estadística porque ustedes sacan los datos de criminalidad de los Mossos d'Esquadra de 2025, oiga, a mitad de junio de 2026; seis meses de retraso para poner la estadística policial no al servicio de los ciudadanos, al servicio del relato político del PSC –al servicio del relato político del PSC. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, para colmo, deciden ocultar la nacionalidad de los delincuentes en el balance de seguridad y actividad policial de los Mossos d'Esquadra de 2025. En 2024 parece que

a usted, en fin, se le apareció un ángel de luz y, por fin, decidió poner la nacionalidad de los delincuentes en la estadística de los Mossos d'Esquadra, y ahora la vuelven a quitar –la vuelven a quitar. Será porque no quiere que los catalanes sepan que los datos de delincuencia extranjera que ustedes nos han metido en casa, pues, están disparados. Y yo le voy a dar esos datos, señora Parlon. En 2025, los extranjeros fueron responsables del ochenta y cuatro por ciento de los hurtos, del setenta y tres por ciento de los robos con violencia y del sesenta por ciento de las agresiones sexuales. Se lo voy a decir de otro modo: ocho de cada diez ladrones en Cataluña fueron extranjeros, y seis de cada diez agresores sexuales en Cataluña fueron extranjeros. Si esto a usted no le parece un ítem criminal relevante, desde luego cambie de consejería –cambie de consejería. (*Alguns aplaudiments.*)

Manipulan la estadística engañando con los datos sobre los detenidos en Cataluña. Hasta en algo tan sencillo son incapaces de decir la verdad. Las contradicciones en las que incurren a la hora de facilitar información policial sobre los detenidos son pavorosas, señora Parlon.

Mire, el balance de actividad policial y de seguridad de los Mossos d'Esquadra 2025. Reconocen ustedes que los detenidos en el 25 fueron 84.670. Vamos al Instagram oficial de los Mossos d'Esquadra: 78.762, seis mil menos. Pero vamos a una respuesta parlamentaria a un grupo parlamentario de esta cámara que preguntó por los detenidos en el año 25: 51.063, 34.000 detenidos menos. Oiga, yo desde luego este baile de detenidos es que no lo entiendo salvo que se quiera engañar a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y mire, ya se lo digo, ustedes no quieren que se sepa el número de detenidos en Cataluña porque casi se han triplicado en tres años. En 2022, en una respuesta del *conseller* Elena del 9 de marzo del 2023, contestó que había en Cataluña 30.860 detenidos. En el año 22. Tres años más tarde, los detenidos son 84.670, casi casi el triple de los detenidos que había hace tres años.

Y eso es que la inmigración masiva, a la que usted no le da ninguna importancia, supone la importación de todo tipo de culturas criminales de medio mundo. Oiga, suben todos los delitos violentos. Suben fenómenos criminales que nos eran

desconocidos: las violaciones en manada, los matrimonios forzados, las bandas latinas, las organizaciones criminales...

En fin, por ello hay que cambiar radicalmente las políticas del PSC en materia migratoria, para frenar esta barbarie que se está adueñando de todos nuestros barrios. Nosotros le vamos a proponer varias medidas en este sentido en nuestra moción, pero ya le adelanto que, en todo caso, es necesaria voluntad política decidida para revertir la situación de inseguridad que estamos padeciendo en Cataluña. Y esa voluntad, desde luego, los socialistas no solo no la tienen, sino que trabajan en sentido contrario.

Mire, el dato que facilita la prensa con relación a los socialistas en cuanto a las órdenes de..., la ejecución de las órdenes de expulsión en España: casi el noventa por ciento de las órdenes de expulsión quedan sin materializar –quedan sin materializar. Eso supone que casi nueve de cada diez extranjeros con orden de expulsión siguen en nuestras calles por culpa de las políticas socialistas. Pero no se preocupe, que nosotros lo revertiremos.

Y mire, como he visto que tenía dudas sobre quiénes se van a ir a la calle cuando VOX gobierne, yo se lo voy a aclarar: se van a ir a la calle los que han entrado ilegalmente, se van a ir a la calle los que vienen aquí a delinquir y se van a ir a la calle los que vienen a vivir del esfuerzo de los españoles.

Muchísimas gracias.

El vicepresident segon

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

El que jo he dit és que el vuitanta-tres per cent dels delictes que tenen lloc a Catalunya són delictes patrimonials, i que els delictes letals són delictes que són letals però representen un percentatge molt baix en l'estructura de la criminalitat de Catalunya. Això és el que he dit. I he dit que tots els combatem amb la mateixa contundència. El mateix detenim el que fa una estrebada que el que li pren la vida a una persona jove, com bé sap que s'ha fet avui amb el presumpte homicida del jove que va perdre la

vida al parc de la Pegaso. Això és el que jo he dit, perquè quedi clar. Tots els delictes tenen la seva importància i tots els delictes reclamen eficàcia policial.

Ara bé, a Catalunya el vuitanta-tres per cent dels delictes són delictes patrimonials. I el que jo li he explicat, i m'he «desganyitat» explicant-l'hi, és que els delictes patrimonials a Catalunya estan baixant, i estan baixant de manera sostinguda i estan baixant al mateix temps que incrementa la resolució, és a dir, hi ha més acció policial.

I torno a repetir-ho, i ja sé que a vostè no li agraden les dades i diu que li donem dades diferents, que li creuem dades...: li donem dades en cadascun dels períodes en els quals ens les demana. Per cert, tenim un sistema de transparència del qual estan dotats aquest Parlament i aquesta cambra en el qual qualsevol diputat i diputada demana les dades i les dades se li donen amb transparència, d'acord amb els indicadors que demana. *(Sergio Macián de Greef nega amb el dit.)* Bé, doncs no.

L'anàlisi d'eficàcia policial que es correspon amb el primer trimestre del 2026 confirma la solidesa dels principals indicadors operatius en matèria de seguretat de Catalunya. I hi torno a insistir, l'evolució observada en els fets resolts –és a dir, la taxa de resolució, detencions i imputacions– mostra que estem incrementant la capacitat d'acció del sistema. Davant de la delinqüència, més detinguts, més resolució de fets, més diligència de la justícia, amb l'ampliació també i la modificació que s'ha fet, en aquest cas, dels jutjats per delictes lleus i els jutjats per judicis ràpids. I s'està incrementant la feina en aquest sentit també perquè no hi hagi coll d'ampolla entre l'activitat policial, que s'està incrementant, i molt, per lluitar contra la delinqüència persistent, que, hi insisteixo, és la que afecta directament sobre la percepció de seguretat que té la ciutadania, i, per altra banda, que tingui la resposta judicial adequada.

I en aquest context ha vingut i s'ha aprovat la llei de multireincidència, que ajuda de forma clara també a poder ser més contundents i dissuadir de la comissió de la majoria d'activitats delictives.

Davant del fenomen i de la preocupació que ens desperten a tothom el narcotràfic i les bandes criminals organitzades per narcotràfic –també ja ho he explicat en la interpel·lació del diputat del Partit Popular–, hi ha diferents estratègies. El reforç policial, millorar la investigació. Per altra banda, reforçar les unitats d'investigació

especialitzades, la coordinació entre els diferents cossos de seguretat que treballen en aquesta direcció, els organismes que permeten en tot cas lluitar també contra el patrimoni blanquejat d'aquestes organitzacions criminals, com és la incorporació que ha fet el Cos de Mossos d'Esquadra a l'ORGA, com és la incorporació que farem en el marc del Sepblac, perquè la manera de combatre aquests delinqüents que dintre de la baula més feble és el que dispara el tret i el que genera l'alarma social..., hi ha bandes criminals que mouen molts diners a nivell global.

Desmantellament a diari de plantacions de marihuana per part del Cos de Mossos d'Esquadra, tones i tones recollides de material del negoci de la droga i la marihuana. Eficàcia i resolució policial. Si aconseguim que el delicte de producció a gran escala de la marihuana i de l'exportació tingui un agreujant pel dany que provoca a la salut comunitària, tindrem una eina més que reforçarà tota l'estratègia que està desplegant el Cos de Mossos d'Esquadra.

Ho fem sense alarmisme, però treballant. Ho fem promovent els valors de bona convivència, no enfrontant els veïns i veïnes per la seva procedència. Perquè miri, òbviament, hi ha delinqüents de tota procedència, de tota creença, però també hi ha molta gent que ha vingut a aquest país a treballar i que es mereix un respecte. I vostè, quan fa aquestes intervencions, fica a tothom en el mateix sac, i és injust. I no està bé, perquè en tots els barris als que vostè diu que els alcaldes i les alcaldesses no s'han preocupat i que hi fan campanya s'han desplegat polítiques molt interessants en clau de convivència ciutadana, en clau de mediació, en clau d'oportunitats per als joves perquè no acabin en espais de marginalitat moltes vegades que els poden avesar a la delinqüència, siguin d'on siguin. Perquè els joves han de tenir oportunitats.

I, per tant, la resposta a molts dels problemes que ens trobem comença en aquests espais de proximitat. Comença en les escoles, comença en els centres ocupacionals. Comença amb el reforç de totes les polítiques que el Govern també està impulsant per prevenir part de l'activitat delictiva.

Però és injust ficar a tothom en el mateix sac, ho torno a dir. Des d'un punt de vista de valors humanistes i cristians, com molts de vostès professen, això està en contra de tot principi democràtic, i, sobretot, està en contra d'estigmatitzar totes aquelles

persones que venen a viure aquí i a millorar el nostre país, i fer-ho amb respecte. I es mereixen respecte, el que vostè moltes vegades no té des d'aquesta tribuna.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern

300-00342/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Per fer l'exposició de la interpel·lació, durant deu minuts té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades... En aquest moment, el model d'escola catalana està al punt de mira dels tribunals espanyols, i la darrera sentència del Suprem és un cas més, aquesta sentència sobre la retolació a les escoles, una prova més d'aquest punt de mira que tenen posat a l'alt tribunal. No és que sigui una sentència només sobre els rètols, sinó que reconeix una nova via d'intervenció judicial sobre els usos lingüístics als centres. I sabem, per l'experiència dels darrers anys, que aquestes vies el que fan és crear precedents, ofereixen instruments a tots aquells que utilitzen els litigis per anar fent via contra l'escola catalana, per anar continuar avançant escola a escola per carregar contra el nostre model d'immersió.

La resposta del Govern ha estat treure-li importància, dir que no passa res perquè aquesta sentència no canvia res, però creiem que, després de tot el que ha passat amb el vint-i-cinc per cent, dir que no canvia res ja no és una resposta suficient. Perquè no estem davant d'un conflicte inesperat, hi han moltes entitats que han convertit aquesta litigació en la seva principal eina política, que aprofiten cada escletxa per anar contra l'escola catalana i que l'han posat com el seu objectiu.

Per això, davant d'una sentència com aquesta, la pregunta no és si avui afecta d'alguna manera, sinó que és el que aquesta sentència permetrà demà. És cert que

hi ha poc marge processal, no direm que hi ha una via jurídica segura per atacar aquesta sentència, però entre garantir un èxit segur i dir que no es pot fer res, doncs, hi ha un marge molt ampli.

El Govern hauria d'haver explicat si ha valorat un incident de nul·litat o si ha valorat un recurs d'empara per vulneració de drets fonamentals o qualsevol altra via extraordinària que jurídicament fos defensable, i que potser no hauria prosperat, no ho sabem, però sí que sabríem que com a mínim haurien explorat totes les possibilitats. Però aquesta explicació per part del Govern no ha existit en cap moment. La sentència aquesta del vint-i-cinc per cent ja va demostrar que una part important del poder judicial estava disposat a substituir el criteri pedagògic i les decisions democràtiques per una ordenació lingüística dictada pels tribunals. Aquest conflicte continua obert. Encara estem pendants del Tribunal Constitucional.

Per això creiem que el Govern hauria d'estar construint permanentment una estratègia jurídica política internacional per defensar aquest model. I aquesta, ja ho vam dir, és una de les raons principals per les que la CUP no vam signar el pacte nacional per la llengua. No perquè no compartíssim moltes de les mesures que hi havia, sinó perquè el principal atac contra el nostre model d'escola catalana, que és aquest atac que estem rebent per part dels tribunals, no hi apareix de cap de les maneres. No hi ha cap estratègia de defensa en aquest pacte.

No és, a més a més, que no es pugui fer res, perquè mentre el Govern no ha respost de cap de les maneres hi ha una part de la societat civil que ha entès que calia actuar. De maneres diverses. Òmnium Cultural, per exemple, ha impulsat litigis, ha internacionalitzat els conflictes. Els sindicats educatius agrupats en la Piec, i juntament amb Plataforma per la Llengua, han mantingut aquesta defensa sostinguda de la immersió fins i tot recolzant aquest projecte legislatiu que vam impulsar juntament amb la CUP. L'Assemblea Educativa de Catalunya també ha demostrat la seva posició davant la immersió.

Si la societat civil ha entès que el conflicte és jurídic, que el conflicte és polític, que el conflicte també s'ha d'internacionalitzar, què és el que fa la Generalitat, més enllà de xutar la pilota endavant? Creiem que amb aquesta defensa jurídica de la llengua a l'escola no està fent absolutament res. És més, creiem que arribarà un moment en

què la resposta ja no vindrà directament del Govern, la decisió no serà seva, perquè les decisions les prendran directament els centres. Aquest conflicte entrarà dintre de cada escola, i aquí el Govern encara no ha explicat com protegirà els seus professionals.

Aquesta situació genera una tensió important entre les resolucions judicials, d'una banda, i, d'una altra, el que diu la LEC i l'autonomia pedagògica dels docents. I aquesta tensió no es pot resoldre deixant l'escola sola davant dels problemes. Si hi ha docents, si hi han direccions que decideixen preservar el model d'escola catalana davant d'aquesta ofensiva judicial, si hi han docents i direccions que decideixen no aplicar aquestes sentències injustes de tribunals que només busquen espanyolitzar la nostra escola, aquestes no poden ser decisions individuals, no poden ser actes de resistència dispersos. En aquest cas, no seria acceptable que la Generalitat es limités a observar com uns professionals assumeixen en solitari riscos jurídics, riscos laborals o personals d'una defensa que a qui correspon és a les institucions. Quan aquest conflicte torni a les escoles, perquè hi tornarà, el Govern pensa assumir-ne la direcció política, la defensa jurídica, o tornarà a traslladar tota la responsabilitat als centres?

També és còmode concloure que el problema que tenim a l'escola és un problema que ve dels tribunals. Perquè, què fa el Govern allà on les decisions no depenen dels tribunals, sinó exclusivament de les decisions del propi Govern, en aquells centres on no ha arribat cap sentència? Què passa allà on no tenim entitats litigant? El català és la llengua habitual a l'escola? Sabem que no. Sabem des de fa molt de temps –ens ho expliquen els mestres, els equips directius– que hi ha una distància creixent entre el model lingüístic que tenim a les nostres normes i el que en realitat està passant cada dia als centres, i aquesta distància no són els tribunals qui la provoquen, hi han problemes que van més enllà. El Govern ho té clar. I, per exemple, el pla director de la Inspecció d'Educació 2025-2029 demostra que saben que estan passant coses i que s'hi han de posar eines.

Ara bé, aquest pla converteix la llengua en un objectiu estratègic de la inspecció, però ho fa sobre el paper. Diu que els inspectors han de ser un referent d'usos lingüístics, que han d'assessorar, que han d'acompanyar els centres, que han de supervisar que

els projectes lingüístics no només existeixen, sinó que s'apliquen. Ara, la veritat és que costa molt trobar aquesta inspecció que descriu el pla. Quan parles amb els centres, el que t'expliquen és que la llengua no és objecte de cap seguiment. Quan els inspectors visiten una escola, en els pocs casos que un inspector visita una escola, els usos lingüístics no formen part de la supervisió. Vostès saben si comprova el projecte lingüístic que s'està aplicant? Si hi detecten desviacions? Els fan requeriments? En fa seguiment el Departament de Política Lingüística? Li arriba alguna d'aquestes tasques que estigui fent la inspecció educativa? Ja li dic jo la resposta, i és que no.

Hi han indicadors en aquest pla d'inspecció? A nosaltres no ens consta cap memòria d'execució ni els valors d'aquests indicadors. No sabem tampoc si els inspectors tenen el C2, que és una de les coses que diu el pla. Tampoc no sabem, eh?, si aquest C2 el tenen els coordinadors LIC, que l'haurien de tenir, si tots han passat per aules d'acollida o si agafen el primer professor distret que han trobat per allà i li pengen aquest títol de coordinador, com sembla a vegades que passa. L'únic que sabem, això sí, és que s'ha canviat l'organigrama i ara la inspecció educativa depèn directament de la secretaria general, que és un canvi que no sabem a què respon, perquè no és un canvi ni lògic ni operatiu, i pel que no li preguntarem perquè no depèn del seu departament, però que en tot cas afecta negativament.

Llavors, en aquest cas el pla existeix, les competències existeixen, l'estructura administrativa existeix; llavors, què és el que impedeix al Govern desplegar i avaluar una política d'inspecció als centres educatius que només depèn d'ell?

I és cert, eh?, que l'aplicació del model no depèn només de que una inspecció l'estigui supervisant; també es manté perquè uns professionals saben com aplicar-lo i tenen eines, i això ara mateix no està garantit. Ni a les facultats ni a la formació inicial del professorat hi ha una preparació obligatòria que assegurí que tots els docents entenen què és la immersió lingüística, quins objectius persegueix o com s'aplica en les aules amb més diversitat. A primària, la formació és molt desigual entre universitats; a secundària, el màster no incorpora una formació obligatòria, i la formació permanent, que sí que existeix, no és voluntària; per tant... Això és una cosa que és fàcil de corregir: si la immersió al model educatiu és obligatòria, la formació sobre la seva

metodologia, inclosa en el currículum, una formació obligatòria, hauria de ser fàcil, i només depèn de la voluntat política d'aplicar-la.

Però, davant de tot això, nosaltres el que li preguntem és quina és la política del Govern per garantir que el català, com a llengua pròpia de Catalunya, sigui la llengua normalment emprada com a llengua vehicular d'aprenentatge al sistema educatiu, que és el que la LEC ens diu.

I des del primer moment no li estem preguntant per decisions judicials, eh?, li estem preguntant per decisions que depenen exclusivament del Govern: si ha explorat totes les vies jurídiques davant d'aquesta nova ofensiva judicial per la retolació; si esgotarà totes les vies –diem «totes», preguntem per totes les vies– davant les futures sentències del vint-i-cinc per cent; si donarà cobertura política, jurídica i institucional, si assumirà una direcció política si hi ha docents i direccions que estiguin disposats a no aplicar sentències injustes o si el Govern els deixarà sols. Li preguntem com desplegarà aquest pla director de la inspecció, que ara mateix no està fent absolutament res; quina política té per formar els futurs docents?

Totes aquestes decisions que li estem preguntant depenen només del Govern. I si en tots aquests àmbits que li preguntem el Govern té competències, té instruments i té la capacitat d'actuar, llavors la pregunta és molt evident, conseller: què és exactament el que li impedeix que en aquest moment a l'escola catalana es parli en català i tinguem el català garantit i defensat?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de resposta del conseller, i té la paraula l'honorable Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Vicepresidenta, diputats, diputades... Diputada Castillejo, és evident que el Govern està plenament compromès amb la defensa del model lingüístic educatiu, i no només amb la seva defensa, sinó amb la seva millora. Recolliré de forma sintètica les seves preguntes.

En primer lloc, pel que fa als aspectes jurídics, el Govern ha respost cada vegada que hi ha hagut alguna sentència que s'ha considerat que atemptava contra aquest model lingüístic educatiu amb els recursos pertinents i, efectivament, està valorant la viabilitat de respondre a la darrera sentència del Tribunal Suprem amb el recurs pertinent –ara mateix està en estudi.

En segon lloc, demana com es garanteix que Inspecció actuï als centres educatius. Doncs miri, precisament el que ha fet aquest Govern és incorporar per primera vegada la supervisió i l'assessorament als centres educatius pel que fa als projectes lingüístics de centre. Aquesta supervisió es farà des d'Inspecció al llarg del curs vinent. Per tant, com que encara no ha començat el curs vinent, no podem presentar-li els resultats d'aquesta modificació en la normativa, però el fet evident és que per primera vegada s'ha incorporat a Inspecció. I la pregunta, en tot cas, és per què no s'hi havia incorporat fins ara.

Finalment, vostè em demana sobre la formació que s'està donant als docents. Miri, és un fet que fa ben poc s'ha posat en marxa el requisit del C2. Aquest requisit del C2 és l'instrument que ens permetrà que, de forma progressiva, els docents del nostre país tinguin les competències necessàries per poder exercir la seva feina amb la qualitat que necessitem. Per tal de facilitar que els docents i els aspirants a docents puguin assolir aquest nivell, ja fa anys que, primer, s'ha incrementat la capacitat d'acreditació de Política Lingüística –hem arribat aquest any a les catorze mil persones presentades a les places d'acreditació– i s'ha incrementat també el nombre de cursos i de docència –més de 3.700 places del C2 del consorci–, oferta telemàtica específica per a docents –més de 1.120 places–, les escoles oficials d'idiomes –2.220 places i 761 places de proves lliures.

Més enllà d'això, el que em demana és quina formació específica s'està donant als centres universitaris perquè els docents coneguin, tant els de primària com els de secundària, les especificitats del que significa treballar en un règim d'immersió o en un model lingüístic educatiu com el nostre, que té el català com a llengua vehicular central. Doncs miri, d'una banda, hi han negociacions i hi han converses amb les facultats de les diferents universitats per tal que s'incorporin aquests continguts. Hem de dir que en un país com el nostre, en què hi ha autonomia universitària, la

incorporació o no incorporació d'aquests continguts depèn en última instància dels plans d'estudi de cadascuna de les facultats.

Però, a banda d'això, el que sí que ha fet el Departament d'Educació en aquest cas és assumir la formació pel que fa al model d'escola catalana, i des d'aquest punt de vista s'ha dut a terme formació d'immersió en nivells inicials, d'infantil, i, d'altra banda, s'han generat materials de formació sobre què significa l'escola en règim d'immersió que s'han impartit a direccions de centres. Això va lligat amb els tallers ULAE. Els tallers ULAE són, com sap, tallers en els quals cadascun dels centres el que fa és reflexionar, analitzar quins són els usos i quines són les dificultats a cadascun dels centres, perquè no és el mateix un centre de la plana de Vic que un centre del Baix Llobregat.

N'hi ha prou amb tot això? No, per descomptat que no n'hi ha prou amb tot això. Necessitem la implicació de més actors, necessitem que les universitats prenguin consciència de fins a quin punt és important avançar en la formació, per exemple, en el màster de secundària. I recordo que, d'altra banda, els darrers anys hem estat duent a terme, des dels departaments d'Universitats i Política Lingüística, jornades formatives adreçades als docents i futurs docents específicament dedicades a què significa l'ensenyament en règim d'immersió. I, d'altra banda, li recordo també que al llarg d'aquest any, i en el marc de la celebració del quarantè aniversari de la Bressola, el que s'ha estat fent és difondre arreu del territori, i molt específicament a les facultats de formació del professorat, quin és el model de la Bressola, el model d'immersió total, un model que es preocupa no tan sols pels usos verticals, sinó també pels usos horitzontals, per tal de facilitar que els nostres futurs docents tinguin accés a un model que permet la reincorporació, la reimplantació de l'ús de la llengua catalana entre iguals.

Crec que tot plegat és un conjunt d'iniciatives que ens porten en la bona direcció. És evident que haurem d'intensificar-les, perquè el nostre objectiu final és, com he dit, no només defensar el model d'escola catalana, sinó millorar-lo tant com sigui possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn, ara, de rèplica de la diputada. I té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, podia haver aprofitat el temps per respondre'm al que li preguntava: si deixaria sols els docents si decideixen no aplicar lleis injustes de tribunals que pretenen espanyolitzar la nostra escola. Espero que m'ho respongui en aquesta segona part.

Sí que jo li preguntava sobre la formació del professorat, però, en la formació curricular, sobre què és la immersió, els objectius que persegueix o com s'aplica aquesta immersió amb aquesta dificultat actual. I vostè, bàsicament, m'ha parlat d'acreditació i d'aquesta formació d'adults, que jo crec que és una de les coses amb les que treballa molt el seu departament, i precisament en això volia incidir en aquesta segona part, no?

Fins ara només he parlat d'escola en aquesta primera, perquè per nosaltres l'escola en català és una prioritat, i l'hem volgut destacar. Però, després del balanç d'un any del pacte, queda clar que no és l'únic desacord que tenim amb vostès. Perquè vostès identifiquen el compliment del pacte amb l'execució de mesures, quan el pacte definia uns horitzons polítics que anaven molt més enllà: aquest augment de l'ús social, garantir drets lingüístics... Ja m'ho diu, eh?, que nosaltres som molt ambiciosos. Però, a banda d'això, també un dels horitzons que perseguia era que el conjunt del Govern assumís la llengua com una responsabilitat pròpia. I aquí és evident que aquest pla falla estrepitosament.

Ja l'hi he dit: vostè, el departament, fa la seva feina, amb acreditacions, amb formació d'adults, però no trobem aquesta implicació ni a Salut ni a Empresa ni a consum..., al conjunt de l'acció del Govern; fins i tot en les coses més senzilles, com li deia, fins i tot en allò que hi ha consens al carrer, que tenim normativa aprovada des de fa molt de temps i que només caldria voluntat política per tirar-les endavant. Per exemple, la llei de política lingüística obliga les emissores de ràdio a programar un mínim del vint-i-cinc per cent de música en català, però aquesta presència és minoritària. El Govern exigeix el compliment d'aquestes normes, aquestes que el mateix Govern aprova?

El mateix ens està passant als mitjans públics. A la corporació augmenta la presència gratuïta del castellà mentre es produeix reducció dels espais de programació infantil en català. I aquí és una responsabilitat directa del Govern que no l'està exercint.

Un àmbit on aquesta manca de transversalitat de la política lingüística es veu amb tota claredat: en el comerç, en els serveis. La llei obliga les empreses a garantir que els treballadors atenguin els clients quan s'expressen en català, a retolar, la informació bàsica que estigui en català; són obligacions, no recomanacions. Tres de cada quatre catalanoparlants tenen la percepció que aquesta obligació no es compleix. Però també veuen de què serveix queixar-se. Perquè jo li pregunto: quina petita part de les denúncies per vulneració de drets lingüístics del comerç o dels serveis han acabat amb una sanció? La resposta és que aquí, ara mateix, vulnerar drets lingüístics surt pràcticament de franc.

A la sanitat, una cosa semblant: més d'un terç dels catalanoparlants diuen que no poden utilitzar sempre el català quan són atesos. L'any passat es va registrar la xifra més alta de casos de discriminació lingüística. I el problema no és que arribin professionals que encara no saben el català; el problema és que el Govern no garanteix que l'acabin aprenent. El que ha fet, en lloc de reforçar la formació lingüística, és rebaixar les exigències. El 2024, Plataforma per la Llengua va destapar tots aquests exàmens *fake* amb els que vam descobrir que pràcticament es regalaven les acreditacions per cobrir els expedients.

Per tant, quan el Govern parla d'avenços o objectius per a la situació de la llengua en diversos àmbits, el que nosaltres veiem és que aquests àmbits no són tan diversos. I nosaltres no podem estar compartint aquesta satisfacció que explica vostè per aquest compliment del primer any.

El primer any del pacte el que ha demostrat és que les polítiques lingüístiques del país no són una prioritat per a tot el Govern, que no apliquen ni aquelles mesures que depenen només de la seva voluntat, com ara fer el recurs de no sé què per aquesta retolació en espanyol a les escoles. Ni això. I ara mateix, honorable senyor Vila, el català és una responsabilitat únicament i exclusivament seva. Fins i tot el president Illa i altres membres del Govern utilitzen reiteradament el castellà en actes institucionals, a les xarxes socials i fins i tot en aquesta cambra. I quan se'ls hi

reclama, el que anuncien és un protocol d'usos lingüístics per a alt càrrecs. Com si el problema fos una manca de protocol. El problema és de manca de compromís. El problema és que el Govern no considera normal utilitzar sempre el català. Aquest és el problema.

En l'acció del Govern del president Illa no veiem ni transversalitat ni consensos ni ambició per defensar el català. El que més aviat veiem és que el PSC ha convertit el pacte en un argument que li permet presentar-se com a compromès amb el català sense assumir-ne les decisions que demostrarien aquest compromís. És més aviat una coartada per explicar que estan fent coses que no pas una eina per canviar la realitat. I el que els catalans i les catalanes li demanem al nostre Govern, al capdavant, és una cosa ben senzilla: el que no volem és tenir una llengua tolerada, no volem una llengua residual, no volem una llengua simbòlica, sinó una llengua que no hagi de demanar permís per existir al nostre país. Volem poder parlar català sempre i el volem poder parlar arreu. Així de senzill.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Diputada, no deixarem sols els docents en la defensa jurídica quan la necessitin.

Dos. No he parlat només d'acreditació, sinó que he parlat de formació en immersió lingüística; he parlat de formació de direccions; he parlat de jornades de formació, i he parlat de l'exemple de la Bressola a les facultats.

Però, miri, en tot cas, deixi'm que l'hi plantegi d'aquesta manera: jo crec que nosaltres compartim tres premisses, vostè i nosaltres. La situació del català exigeix més ambició que mai. Les polítiques lingüístiques haurien de ser tan integrals com fos possible, és a dir, haurien de cobrir totes les àrees d'activitat social. I, tres, les polítiques lingüístiques no poden fer-se des d'una unitat ni des d'un sol departament, sinó que han de ser transversals. Crec que compartim aquestes tres prioritats.

Bé, aquestes tres prioritats, fins que no vam signar el pacte nacional per la llengua no havien estat assumides de manera general, perquè no s'havia treballat d'aquesta manera. Ara, en aquests moments, hi estem treballant.

Deixi'm que l'hi expliqui de forma sintètica. Pel que fa, en primer lloc, a l'ambició. Miri, aquest Govern ha creat, a partir dels acords d'investidura, la conselleria de Política Lingüística, que consisteix a dotar la política lingüística del màxim rang possible en un govern. Però si no li serveix això, l'hi diré d'una altra manera: l'increment de recursos de la conselleria en relació amb la secretaria o en relació amb la direcció general que hi havia abans també respon a aquesta voluntat de tenir la màxima ambició. Miri, la Direcció General de Política Lingüística, l'any 21, tenia 31 milions d'euros per actuar; el 26, el Departament de Política Lingüística en tindrà 126, de milions. I el departament... –perdó–, i la direcció general, el 21, aportava 24 milions d'euros al consorci; aquest any n'hi aportarà 54.

Pel que fa a una política integral, crec que és un fet objectiu, fàcil de comprovar, que fins que no hi ha hagut el pacte nacional per la llengua no hem disposat d'un full de ruta que abracés el conjunt dels departaments de la Generalitat, i no només aquest, sinó que abracés el conjunt de la vida social. Aquesta estructura, amb nou horitzons i vint-i-un àmbits, procura treballar sobre tots els àmbits de la societat catalana. Sobre molts d'aquests àmbits no s'hi havia treballat o s'hi havia treballat molt poc. Ara hem posat els objectius per fer-ho. De fet, ja sap que l'únic precedent que hi ha que s'hi acostava una mica és el pla general de política lingüística de l'any 95.

I finalment, pel que fa a la transversalitat de la política lingüística, miri, jo estic d'acord que una cosa és abastar tots els àmbits i l'altra és coordinar-los. Treballar de manera transversal és un repte per a tots; per al Departament de Política Lingüística, per a tots i cadascun dels departaments de la Generalitat. Presenta unes complicacions, perquè, per poc que conegui les administracions, sap que cadascuna de les unitats d'una administració és gelosa de les seves competències i, per tant, es tracta de fer un canvi de cultura política que ens permeti establir aquesta transversalitat. Per aconseguir-ho hem posat en peu mesures de molts tipus: mesures per garantir o enfortir la transversalitat dins de la Generalitat, per garantir-la també amb les altres administracions i, finalment, també amb altres actors socials.

Molt sintèticament: dins de la Generalitat, la transversalitat s'ha intensificat des del moment que hi ha la conselleria i, per tant, es pot parlar al Govern, de conseller a conseller, sobre política lingüística. I en el Consell Executiu, a nivell de secretaria general, ara és més fàcil que no pas abans, a nivell de direccions generals i fins i tot a nivell de xarxa tècnica de política lingüística.

I el que hem fet és nomenar també referents de pacte a cada departament per tal de facilitar aquesta coordinació. Ho repeteixo: la Generalitat té una trajectòria de no treballar de forma transversal la política lingüística i, evidentment, en un any això no se soluciona.

En tot cas, amb altres administracions, miri, aquesta ha estat precisament una de les prioritats d'aquest any: treballar de forma transversal –vostè ho sap. I li posaré un sol exemple: el Consorci per a la Normalització Lingüística, que és la primera eina de coordinació amb els poders locals, s'ha reforçat profundament al llarg d'aquest últim any, econòmicament i amb personal. Però, per dir-ho d'una manera visible, fins fa un any, al consorci només hi havia una de les diputacions de Catalunya. L'any passat vam aconseguir incorporar-hi la Diputació de Barcelona, i aquest any, dijous passat hi vam incorporar la de Lleida i estem a punt d'incorporar-hi –espero– la de Tarragona. Aquest és un dels exemples de la transversalitat amb què estem treballant.

No hem solucionat tots els problemes que hi havia. El nostre objectiu és anar girant les tendències negatives que hi havia per poder assolir, en un termini raonable, la situació de normalitat de la llengua.

Gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern.

Interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern

300-00349/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Sí; gracias, presidente. *Conseller* Dalmau, antes de entrar en el objeto de la interpelación, permítame una cosa: quiero felicitar a la selección española por un mundial histórico. Qué orgullo ver las plazas de Cataluña abarrotadas, balcones llenos de banderas de España, familias enteras celebrando, jóvenes, mayores, niños abrazándose y gritando todos juntos con una sola voz: ¡Viva España! (*Alguns aplaudiments.*) Eso también es Cataluña, aunque algunos lleven demasiado tiempo intentando convencernos de que sentirse orgulloso de España en Cataluña era una rareza. Pues no, ayer Cataluña volvió a demostrar que también se emociona con España, porque Cataluña es España. Y a los cuatro de siempre que se amargan con una victoria de este tipo, pues, si les escuece, pomadita y «p'alante». (*Alguns aplaudiments.*)

Entrando ya en el balance de estos dos años de *govern*, hablemos de gestión; pero de gestión de verdad, no de la propaganda institucional ni de los anuncios. Hablemos de la Cataluña que viven cada día millones de catalanes. Y empecemos con una pregunta muy sencilla: ¿qué hacen con el dinero de los catalanes? Porque nunca habíamos pagado tantos impuestos, nunca habíamos recaudado tanto, la Generalitat, y sin embargo Cataluña funciona peor. Esa es la realidad, no la propaganda.

Porque dígame una cosa, *conseller*, ¿qué ha mejorado Cataluña en estos dos años? ¿La sanidad? En Cataluña, a la gente le salen canas esperando una operación, una prueba diagnóstica o una primera visita con el especialista. Esperando, siempre esperando. Lo único que nunca tiene lista de espera es la Generalitat cuando llega el momento de meter la mano en el bolsillo a los catalanes. Para cobrar, como un reloj; para atender a los ciudadanos, no.

¿La vivienda? ¿Ha mejorado la vivienda? Millones de jóvenes hacen exactamente lo que ustedes les dicen que hagan: estudian, trabajan, se esfuerzan y aun así no pueden emanciparse. Han conseguido algo que parecía imposible: que tener un empleo ya no sea suficiente para alquilar un piso. Cada vez hay menos oferta. Cada vez más jóvenes siguen viviendo con sus padres porque no pueden construir su propio proyecto de vida. Y, mientras tanto, ustedes siguen vendiendo titulares, porque han decidido proteger al okupa, perseguir al propietario y castigar a quienes durante

años han ahorrado para comprar un piso y poder alquilarlo. Los pisos no caen del cielo. A Iceta puede que sí, pero a los trabajadores que madrugan cada mañana, no. Hace diez años la vivienda estaba muy lejos de ser una de las principales preocupaciones de los catalanes y de todos los españoles. Hoy encabeza todas las encuestas. ¿Qué ha cambiado? Que gobiernan ustedes. Porque ustedes no intervienen en el mercado; ustedes lo destrozan

¿Y la educación? Nuestros alumnos tienen los peores resultados educativos de la historia. Todavía hay cientos de niños estudiando en barracones. Pero para crear nuevas estructuras, nuevos chiringuitos y nuevos organismos al servicio de los socios del Partido Socialista siempre aparece dinero; para sacar a un niño de un barracón, nunca hay prisa. Ahí están sus prioridades.

Y hay un dato que resume mejor que ningún otro el balance de estos dos años: Cataluña nunca había recaudado tanto dinero y, sin embargo, uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza o exclusión social; más de un tercio de nuestros niños. Recaudan como nunca, pero gestionan peor que nunca.

¿Y qué pasa con la seguridad? Porque aquí tampoco puede esconderse detrás de un eslogan. Han convertido Cataluña en una mezcla entre *Narcos* y *Crims*. Las calles son cada vez más inseguras. Los cuerpos policiales cada vez están más desprotegidos. Hay barrios que los vecinos ya no reconocen. Okupas que se adueñan de viviendas ajenas. Narcotráfico, tiroteos, agresiones sexuales... Y todavía tienen la cara dura de decir que en Cataluña quien la hace la paga. No, el que paga es el catalán que trabaja, cumple las normas y soporta la presión fiscal más alta de España. Ese es el que paga. Y el que la hace muchas veces se va de rositas.

Así que vuelvo a hacerle la pregunta: ¿qué hacen con el dinero de los catalanes? Porque si los ciudadanos pagan más que nunca y, sin embargo, la sanidad funciona peor, la vivienda funciona peor, la educación funciona peor y la seguridad funciona peor, el problema ya no es la falta de recursos; el problema son ustedes. El problema es su modelo y, sobre todo, sus prioridades. Porque mientras las familias hacen auténticos esfuerzos para llegar a final de mes, ustedes siguen destinando los recursos públicos a satisfacer, una tras otra, todas las exigencias del separatismo.

Y aquí entramos en la segunda parte de esta interpelación: la concordia, el reencuentro, la normalización, la prosperidad compartida. Cada vez que el Partido Socialista hace una cesión al separatismo, siempre le pone delante un nombre bonito, disfraza la realidad con palabras amables, ñoñerías varias. Pero vamos a hablar claro, porque lo que están haciendo es exactamente lo contrario de lo que prometieron. Ahora intentarán convencernos de que el *procés* ya pasó, de que pertenece al pasado y de que solo el Partido Popular sigue hablando de él. Pues miren, no, que ya no veamos a los radicales separatistas cortando carreteras o asaltando el aeropuerto no significa que el *procés* haya desaparecido. Significa que ha cambiado de estrategia y, sobre todo, de ejecutor. Basta con mirar lo que han hecho ustedes estos dos años.

El separatismo exigía imponer el catalán en los comercios y ustedes han creado una oficina para facilitar denuncias y han batido récord de sanciones lingüísticas; exigía una agencia tributaria propia y ustedes le han destinado 527 millones de euros; exigía mantener la red de falsas embajadas y ustedes no solo la mantienen, sino que la amplían; exigía incumplir las sentencias que garantizan los derechos lingüísticos de todos los alumnos, y ustedes las incumplen; exigía vaciar de competencias a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, y ustedes lo están haciendo; exigía eliminar la sedición, lo hicieron; rebajar la malversación, también; y una amnistía que prometieron, juraron, que jamás aprobarían, pues también lo hicieron. Y lo más revelador no es que cambian de opinión, lo más revelador es quién lo celebra. Cada cesión del PSOE, como la amnistía, la celebran Junts y Esquerra como una victoria del separatismo. Ellos mismos dicen que ahora tienen más herramientas, que el siguiente paso está más cerca, así que no intenten convencernos, convencer a los catalanes, de que el *procés* ha terminado; no ha terminado, lo administran ahora ustedes. Ya no hace falta que gobierne el separatismo para que avance su deriva rupturista, les basta con que gobierne el Partido Socialista. Esa es la gran diferencia.

Antes intentaban romper el Estado saltándose la ley y ahora ustedes les entregan las herramientas para debilitarlo desde dentro. Y esto tiene un nombre: engañar a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Porque prometieron una nueva etapa y lo que han hecho ha sido ejecutar la hoja de ruta del separatismo. Es verdad que no llevan el lacito amarillo en la solapa, las cosas como son, pero han conseguido que el separatismo obtenga más victorias con el PSC gobernando que cuando gobernaban

ellos. Por eso están encantados con ustedes, porque hacen el trabajo que antes tenían que hacer ellos.

Pero el balance de su gestión no termina ahí. Ustedes llegaron prometiendo también ejemplaridad. Prometieron transparencia, prometieron una nueva forma de gobernar. Y llegó la realidad. Salvador Illa fue ministro del Gobierno de Pedro Sánchez. Se sentaba en el mismo Consejo de Ministros que Ábalos, compartían proyecto político. Y hoy Ábalos está condenado por corrupción. Mientras los escándalos cercaban al Partido Socialista, este Parlament pidió algo tan básico como que el *president* compareciera para dar explicaciones. ¿Y qué hicieron ustedes? Esconderlo, blindarlo: PSC, Comunes y Esquerra votando juntos para impedir que diera explicaciones. ¿Se financiaron las cloacas del PSOE con las campañas electorales del PSC? Ni mu. ¿Eso es transparencia? ¿Eso es ejemplaridad? Porque quien no tiene nada que ocultar, comparece; quien veta el control parlamentario no protege a las instituciones, se protege a sí mismo.

Y aquí llega una de las mayores ficciones de la política catalana, eso de que PSC y PSOE son cosas distintas. No. Salvador Illa no cayó del cielo, no llegó en un cohete de Marte, era ministro de Pedro Sánchez. Cuando el PSOE ordena, el PSC cumple; cuándo el PSOE cede, el PSC aplaude, y cuando el PSOE tiene que dar explicaciones, el PSC baja la persiana y se calla. Ese es el verdadero balance de estos dos años: más impuestos, peores servicios públicos, más cesiones al separatismo y menos transparencia. Ese es su proyecto; el nuestro es otro. Queremos una Cataluña donde el esfuerzo vuelva a tener recompensa, donde los jóvenes puedan emanciparse, donde la sanidad funcione, donde la educación vuelva a ser un ascensor social, donde la ley se cumpla y quien la haga, de verdad, la pague. Una Cataluña que vuelve a liderar España en oportunidades y no en impuestos, listas de espera, inseguridad o fracaso educativo. Porque Cataluña no está condenada a la decadencia, lo que está agotado es su modelo.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor diputat. La veritat és que jo estic molt content de que em faci avui aquesta interpel·lació, perquè em pregunta quin és el balanç del Govern i em dona l'oportunitat per poder explicar..., no? M'ha dit: «A què es dedica el Govern?» A mi em dona l'oportunitat d'explicar-li quina és la dedicació del Govern.

Però, a més, vostè ha vinculat..., diguem-ne, a la pregunta sobre el balanç del Govern, també hi ha afegit la felicitació a la selecció espanyola; no sé si pensa que és una cosa conseqüència de l'altra. Vostè la va anar a veure en alguna pantalla gegant, en algun lloc? Perquè si hi va anar, li he de dir que ha sigut en una ciutat governada pel PSC. (*Aplaudiments.*) O sigui, segur que si hi va anar...

Dit això, i tornant a la qüestió sobre la que em parlava. Miri, vostè ja és habitual que en les seves intervencions dibuixi un escenari que poc té a veure amb la situació del nostre país: amb les potencialitats que té Catalunya, amb els reptes de fons que afrontem, amb les energies que veiem en els seus projectes industrials, econòmics, culturals, amb el que es veu en el món dels ens locals. I això no vol dir que el nostre país no tingui reptes. Evidentment que el nostre país té reptes, només cal veure el nostre entorn. Què passa en els països del nostre voltant? Qui no té reptes avui en dia? L'important és qui es té al capdavant en els moments de repte i a on dediquen les energies els governs. I és en aquest sentit que a mi em permetrà que l'hi digui, perquè avui no només estem liderant el creixement econòmic, sinó que estem afrontant els reptes de fons de la competitivitat econòmica del nostre país, a la vegada que tenim una agenda social encaminada a reduir les desigualtats. I, per tant, està augmentant la productivitat, per molts informes que vulguin fer veure coses contràries; estem afrontant una transformació industrial per guanyar més pes industrial en el nostre país, perquè estem augmentant els salaris en el nostre país i estem actuant sobre els condicionants que afecten la desigualtat.

I l'hi he de dir, vostè em pregunta, no?, a què es dedica el Govern. Doncs em dona vuit minuts per dir-l'hi. A què es dedica el Govern? Doncs, en l'àmbit de la sanitat, a reduir les llistes d'espera, que és una de les qüestions que està abordant aquest Govern, a construir l'ampliació del Joan XXIII a Tarragona, l'ampliació de l'Arnau de

Vilanova a Lleida, del nou Verge de la Cinta a Tortosa, del desbloqueig de l'Hospital Clínic, del nou Trueta; això és a les qüestions a les que es dedica aquest Govern. Per cert, a l'obertura de vint nous CAPs en el país durant aquest temps –l'hi he dit moltes vegades–; en els últims temps, el de Pineda i el de Sant Fruitós del Bages; li podria dir que després de l'estiu obrirem el de Gavà, Almenar, que tenim en cartera per poder ser oberts després de l'estiu. A la incorporació de sis mil nous professionals; a la transformació de dues mil ambulàncies del Sistema d'Emergències Mèdiques en el nostre país; ho he dit: a la reducció de les llistes d'espera; també a la salut mental tindrem oportunitat per poder-ho fer després.

En l'àmbit de l'economia, a impulsar els projectes de fons que transformaran el nostre país: El Catalunya Media City, amb la transformació de les Tres Xemeneies, per a l'impuls del sector audiovisual i de les indústries creatives en el nostre país; a Terrassa, construir el plató més gran de l'Estat per finançar, en el Parc Audiovisual de Terrassa, un dels centres de producció audiovisual més importants del país.

En l'àmbit de la intel·ligència artificial, a impulsar a les Terres de l'Ebre una inversió de 5.000 milions d'euros amb la candidatura de la gigafactoria d'intel·ligència artificial a les Terres de l'Ebre; per cert, al costat de Móra la Nova, amb una inversió de 1.000 milions en la nova planta de Submer, en el procés de reindustrialització de Flix.

També a acompanyar els processos de reindustrialització i a l'acompanyament de la descarbonització del polígon petroquímic de Tarragona, on tenim reptes importants i a on estem acompanyant a la seva transformació el conjunt del nostre ecosistema industrial. Acompanyar la transformació del vehicle elèctric, com estem fent a les plantes de Seat a Martorell, on es fabrica el primer vehicle elèctric de l'Estat espanyol i d'Europa dissenyat íntegrament a Europa o amb el procés de reindustrialització de la nova planta d'Ebro.

En l'àmbit de les infraestructures, li podria dir que ens estem dedicant justament a vertebrar el país, perquè som molt conscients de quina és la tasca que calia fer en la presa de decisions, perquè la competitivitat econòmica, la reindustrialització, però també la lluita contra el canvi climàtic tiressin endavant a casa nostra. I és en aquest sentit que és aquest Govern el que haurà posat en marxa la transformació, en aquest cas, en el Camp de Tarragona, del Tramcamp, no?, per unir Salou, Vila-seca i

Cambrils en aquesta primera fase i poder acabar la unió del tramvia entre Tarragona i Reus.

Haurà sigut aquest Govern el que posi en marxa el desdoblament de la C-55, tan important per articular la mobilitat a la Catalunya Central entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet. O haurà sigut aquest Govern el que haurà posat també en marxa el desbloqueig de la B-40 per connectar Sabadell i Terrassa amb un dels instruments més necessaris que tenim justament per poder articular el nostre territori. Serà aquest Govern, també, el que haurà desbloquejat la variant de les Preses i Olot, tan important perquè hi hagin projectes en el conjunt del país. O el que haurà tirat endavant les encomanes de gestió que varen començar governs anteriors com el d'Esquerra Republicana, com ha sigut el procés de transformació i modernització de la nacional 260, en aquest cas, amb la construcció del túnel de Perves, a l'Alta Ribagorça.

Vostè, que crec que és de Mataró, deu haver vist que aquest cap de setmana hem posat en marxa el que ha de ser la pacificació de la nacional 2 al Maresme, un dels projectes més esperats a tot el Maresme i amb els seus enllaços amb la C-32, amb una inversió de 300 milions d'euros, seguint també de nou amb tasques que venien de consellers i de governs anteriors. Per tant, quan em pregunta a què es dedica el Govern, aquest és un dels exemples dels projectes a què el Govern es dedica.

També aquest Govern es dedica a qüestions tan importants com avançar en la transició energètica del nostre país: tirar endavant el Plemcat, que va ser un compromís que tenia aquest Govern; aprovar, com varem aprovar, el decret per a la simplificació de tots els tràmits que tenen a veure amb la instal·lació d'energies renovables i de bateries en el nostre país; acabar l'any doblant la potència solar instal·lada a Catalunya, aquest és un dels elements a què es dedica aquest Govern.

Home, li podria dir que en l'àmbit del món rural, per exemple, per donar-li un exemple, aquest Govern s'ha dedicat a unes quantes coses prou importants. Primer, a aprovar l'estatut dels municipis rurals amb consens en aquesta cambra. La segona, a impulsar un PUOSC que ha passat de 250 a 500 milions i que està permetent, en el conjunt del país, el desplegament d'actuacions de transformació. Li podria dir la renovació de l'enllumenat de Mollet, la restauració del camí ral d'Argelaguer, la xarxa d'aigües pluvials i el col·lector d'Alcanar, la rehabilitació de l'antic convent de Benifallet...

Aquests són exemples concrets dels recursos. Diu: «A què es dediquen els recursos dels catalans? A què els està dedicant?» Doncs els estem dedicant justament a això. Al nou pavelló del barri del Pont de la Cadena, de Molins de Rei; a les millores de l'àrea de jocs infantils de Gavà.

També ho estem fent –i ho podrà veure– en els més de 1.000 milions que hem posat damunt de la taula per afrontar el repte de la desigualtat en el conjunt de barris més vulnerables del nostre país, com ha sigut amb l'impuls del pla de barris, recuperant de zero euros a 1.000 milions –1.600, sumant els recursos que venien del conjunt dels ajuntaments– per actuar en barris com el barri de Cerdanyola a Mataró, per poder-ho fer a Reus, per poder-ho fer a Tarragona, per poder-ho fer a Lleida, per poder-ho fer a Girona, per poder-ho fer a Figueres, per poder incidir, en aquest cas, a Vic. Aquests són els recursos que el Govern està destinant en el conjunt del país.

Li podria dir que també, fruit dels acords pressupostaris, ho hem fet amb aquests 400 milions d'euros, amb Esquerra Republicana, per poder incidir en la transformació dels pobles i viles del nostre país, especialment en el món rural, simplificant els tràmits urbanístics perquè no costi tant rehabilitar una pallissa, un graner, per poder construir habitatge al món rural. O podria dir-li també com estem afrontant un dels reptes més importants que el nostre país té en matèria, per exemple, d'habitatge, on, sí, a diferència dels governs del Partit Popular, nosaltres apliquem la llei de «vivenda» i dona resultats, perquè està baixant els preus i està contenint la pujada dels preus i està mantenint l'oferta, que aquest és un dels elements centrals que aquest Govern ha fet, posant damunt de la taula la política més ambiciosa de construcció d'habitatge públic a tot el país amb aquests cinquanta mil habitatges que va encarregar el president Illa. *(Aplaudiments.)*

Li podria dir que aquest Govern és el que també està impulsant qüestions tan importants per a la nostra activitat econòmica com ha sigut el desbloqueig de l'ampliació de l'aeroport del Prat, no sé si tots els diputats del seu grup parlamentari poden dir el mateix sobre si estan d'acord o no, no? O podria dir-li, en aquest sentit, projectes culturals, com és l'ampliació del MNAC.

Li podria dir també quins són els elements que hem posat damunt de la taula per protegir i preservar un dels elements centrals del nostre país, que és la nostra llengua

i la nostra identitat, com ha sigut el pacte nacional per la llengua, i quin és el reforç i quin és l'esforç que aquest Govern està fent –ho ha explicat abans el conseller de Política Lingüística– per poder garantir l'aprenentatge de la llengua de les persones novingudes al nostre país i per poder-ne garantir el seu ús social com un dels elements troncats del projecte nacional de país que tenim, tan important des d'un punt de vista de la cohesió social en la nostra societat.

Li podria explicar això i moltes altres coses. Jo crec que, malgrat que li podria seguir fent llistes i llistes i llistes de projectes amb els quals responc a la pregunta que vostè m'ha fet, que és «quin és el balanç que fa el Govern i a què dedica els recursos», segurament vostè no en tindria prou, perquè a vostè no li importen les dades, i jo li he de dir que crec que li importen poc, fins i tot, els projectes dels que li estic parlant. Vostès varen decidir pintar un país de gris que no correspon a la societat catalana i varen intentar suplir un país que avançava per un país en el que posar-hi traves. I és per això, segurament, que la seva representació és tan minoritària.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Sí; gracias, presidente. Señor Dalmau, más vale tener menos diputados, pero tener principios, algo que ustedes no tienen. (*Alguns aplaudiments.*) A la que pueden los venden, mercadean con sus principios. Dicen una cosa y luego hacen la otra, y pretenden que la gente se trague su relato.

Mire, decía que los municipios gobernados por el Partido Socialista han puesto pantallas para ver el Mundial y apoyar a la selección. Y saca pecho de ello y está muy bien. Pero es que al día siguiente ustedes pactan con Esquerra desguazar la selección española con una oficina de selecciones catalanas. Claro, vienen aquí..., están cediendo a las peticiones de Esquerra y a todas las exigencias del separatismo. Con lo cual, un día con la bandera de España y otro día con el lacito amarillo.

Podríamos hablar de Mataró también, ¿eh?, de todas las cosas que dicen que hacen, pero le invito también a que paseen por las calles de Mataró. Sí, no, y vean cómo los

okupas las dominan. Y vean cómo la delincuencia campa a sus anchas. Y vean cómo se han ido degradando los barrios de Mataró. Véanlo. Pregúntenles a los vecinos de aquí. No solo vengan a vender lo que creen que hacen.

Mire, *conseller*, usted puede presumir de la gestión, ¿eh?, como poder puede. Pero no deben, con todo lo que tienen encima. Yo prefiero hablar de resultados. Después de dos años de *govern*, hay casi 1 millón de catalanes que están esperando en la sanidad pública. Un millón de catalanes, 900.000 catalanes, en algún tipo de espera en la sanidad pública. El alquiler, para quien lo encuentra, se come el setenta por ciento del sueldo. Catalunya lidera la presión fiscal en España. Rodalies es el peor servicio de cercanías de España. Así lo valoran los usuarios. Y uno de cada tres niños está en riesgo de pobreza. Y usted viene aquí a sacar pecho de su gestión. Si esto es gestionar bien, explíquenos cómo sería gestionar mal. Ilústrenos, por favor. Porque, claro, con los datos que hay...

Hablemos de la Catalunya real, esa que está muy alejada de la euforia gubernamental del Partido Socialista. Sanidad –lo decía antes–: 914.000 catalanes esperando entre operaciones, pruebas y consultas; 209.000 catalanes están esperando una operación. Qué mínimo que ustedes inviertan, ¿no? Pero el problema es que cuando ustedes están gastando un euro, aunque sea solo un euro, en abrir una falsa embajada o 400 millones de euros para TV3, mientras hay gente que tiene que esperar seiscientos días para el urólogo, el traumatólogo, el alergólogo, pues, ustedes están derrochando el dinero de los catalanes. ¡Y claro que se lo vamos a decir! (*Alguns aplaudiments.*) No, si quieres, me callo y aplaudo como los militantes socialistas. Pues se lo vamos a decir.

Cuando un catalán está dedicando el setenta por ciento –un joven catalán– de su sueldo a pagar el alquiler, cuando ustedes se están cargando el mercado inmobiliario, que dicen «no, lo estamos...» No, ustedes no regulan; ustedes no intervienen. Ustedes destrozan. Cataluña es la comunidad autónoma con más okupas. Se están cargando el mercado. Persiguen al propietario, al que ahorra, al que invierte. Se lo están cargando todo. Y después pretenden aquí sacar pecho. La educación: caída histórica en los resultados de Cataluña en el informe PISA. Los docentes están cada

día en la calle y van a volver a la calle a plantarse ante ustedes. ¿Por qué? Porque lo hacen de pena –lo hacen de pena.

La sanidad: aparte de las listas de espera, tenemos a los médicos diciendo..., primero, también manifestándose contra la ministra; pero contra la *conselleria* de Salut, porque no los escuchan, porque no toman nota de sus demandas. Y sale usted aquí a sacar pecho de la gestión. La pobreza infantil. ¿No son ustedes, los progresistas, los que ayudan a la gente humilde? El 36,5 por ciento de los menores está en riesgo de pobreza: 490.000 niños. ¿A esto cómo le llaman ustedes, prosperidad compartida o pobreza compartida?

Y podríamos seguir y seguir. Pero esta es la Cataluña real, la que ustedes ignoran.

El president

Per respondre a aquesta rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputat, com que em queden cinc minuts més... Tres mil milions que hem posat per al regadiu al conjunt de Catalunya: a la transformació del regadiu de la conca de Tremp, li podria dir la recuperació del regadiu del Xerta-Sénia o la transformació i la modernització del regadiu del canal d'Urgell, un dels elements tan importants que el nostre país necessita.

Li podria parlar de les 7.500 places de formació professional noves que hem posat en aquest país, amb un dels compromisos més importants que hi ha hagut en l'educació a Catalunya. Li podria dir la rebaixa que hem fet, fiscal, a aquelles persones que cobren menys de 35.000 euros, en la deducció de l'IRPF; un dels elements que hem posat, importants, damunt de la taula.

Li podria parlar de com hem abordat reptes de país tan importants com ha sigut la crisi de rodalies que va viure casa nostra, passant d'una inversió executada de 140 a una inversió de 400 milions. Pot anar-hi, a veure les actuacions que hem fet en el túnel de Rubí, les actuacions que hem fet en els túnels del Garraf; actuacions que portaven anys i anys i anys pendents, que és aquest Govern qui les ha abordat.

Li podria parlar de qüestions com la seguretat, perquè hem ampliat o estem ampliant la plantilla dels Mossos d'Esquadra fins als 25.000 agents; estem posant dues-centes

unitats judicials noves. I ves aquí per on, que els delictes a Catalunya estan baixant. Catalunya és l'única comunitat d'Espanya on els delictes baixen. Per cert, a tota la resta pugen. No sé si se'n recorda que la resta, moltes d'elles estan governades per la seva formació, pel Partit Popular. *(Aplaudiments.)* A Catalunya els delictes estan baixant un sis per cent al conjunt del territori –al conjunt del territori. I, per tant, aquest és un dels elements importants que el Govern està posant damunt de la taula.

Li podria dir que podrà anar a veure en breu com afrontem el soterrament de les línies de Ferrocarrils; per exemple, a Igualada, amb el soterrament de la línia de Ferrocarrils. O li podria parlar de la connectivitat dels Ferrocarrils del Vallès amb els del Baix Llobregat. Li podria parlar dels projectes tramviaris que hem pactat, en aquest cas amb els Comuns, en el conjunt del país. I li podria seguir parlant de a què estem dedicant els recursos aquest Govern, que és un govern que afronta els reptes de fons de la nostra societat.

I torno al que he comentat abans. És obvi que el nostre país té reptes, perquè és un país viu, perquè és un país que és complex, perquè és un país que ha crescut en població. I podríem posar molt l'atenció en que en els últims anys hem tingut condicionants que ens han marcat, diguem-ne, a poder arribar al nivell d'excel·lència que voldríem en els serveis públics. Però només des d'afrontar els problemes, només des de posar els recursos i les energies de les institucions en abordar-los, el país tirarà endavant.

I és per això que li seguiré recordant, intervenció darrere intervenció, tota la llista de projectes que avui estan en marxa en el país perquè els catalans i les catalanes puguin viure millor, que aquest és l'objectiu a què es dedica aquest Govern: treballar cada dia de forma incansable perquè els catalans i les catalanes puguin viure millor. Amb un futur més pròsper, més digne, on afrontem els reptes de competitivitat i, a la vegada, els afrontem des del punt de vista de la desigualtat. Perquè volem un país que creixi desacomplexadament, però no volem un país que deixi ningú enrere. Segurament aquesta és la principal diferència en els indicadors i en els projectes que jo li explico dels de les comunitats on governen vostès, on podrà explicar alguns projectes, però segur que no podrà posar èmfasi en quins són aquells projectes que van encaminats a reduir les desigualtats i a tenir una vida digna per al conjunt de les

persones del nostre país. I aquí és on estem avui actuant. Quan vostè parla d'educació, quan vostè parla de sanitat, quan vostè parla d'infraestructures, quan vostè parla de seguretat, a davant té un govern que governa –té un govern que governa. I li agradarà més o li agradarà menys.

I ja li puc parlar de Mataró totes les vegades que vulgui. És un exemple d'una ciutat on estem actuant en reduir els delictes, on estem afrontant els reptes de mobilitat, on estem afrontant reptes per a la cohesió social. Com li he pogut dir, una de les ciutats que és exemple d'una política transformadora, com és el pla de barris. Aquesta és la filosofia del Govern. I jo sé que vostès, diguem-ne, estan apuntats en allò que algunes formacions polítiques fan de que en els problemes hi posen més problemes; és la seva recepta. Vostès no venen aquí a assenyalar els problemes per buscar-hi solucions. Vostès venen aquí a assenyalar problemes, en alguns casos que no corresponen amb la realitat del país, que no corresponen amb les dades del país, i les seves receptes són més problemes als problemes. I així no es tira endavant ni un projecte personal, ni un projecte empresarial, ni tampoc un projecte de país.

I és per això que, davant de la seva insistent crítica, nosaltres seguirem governant per al conjunt dels catalans i les catalanes, amb un govern que governa, amb un govern que arriba a acords, amb un govern que aprova pressupostos, amb un govern estable, que treballa per millorar la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya

300-00343/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Miri, jo segurament li parlaré de problemes que no tenen tanta visibilitat, que no són segurament tan mediàtics com, suposadament, aquesta plaga d'ocupes que tenim a Catalunya, però que afecten realment..., problemes que afecten realment el dia a dia de la gent.

Miri, li donaré una dada que segurament molta gent desconeix i quan jo la vaig llegir em va impressionar moltíssim. Al nostre país moren més joves per suïcidi que per accident de trànsit. I segurament els esforços que fa l'Administració per combatre aquesta realitat, l'accent que posa a les polítiques públiques, les campanyes de publicitat que fan, no tenen ni de bon tros el mateix impacte –fins i tot ni la mateixa profunditat– que quan abordem aquest tema. Per no parlar també de les taxes de suïcidi d'homes més grans de seixanta-cinc anys, que tenen molt a veure amb situacions de soledat no volguda.

Segurament són dos exemples d'una punta de l'iceberg que explica la situació de la soledat en el nostre país, però evidentment també de la situació de la salut mental al nostre país. I crec que ens ho hem de dir tots i totes, i no és segurament..., nosaltres som poc amics de fer un discurs de «tot està fatal», però crec que no és exagerat quan parlem de que la situació de la salut mental i l'abordatge de la salut mental al nostre país està en una situació de col·lapse. No ho diem nosaltres –després m'hi referiré–; ho diuen fins i tot els mateixos professionals que aborden o intenten abordar, moltes vegades des d'un compromís jo diria fins i tot militant, aquesta situació amb moltes dificultats i amb una manca de recursos evident.

I mirin, aquesta situació de l'impacte de la salut mental té una especial prevalença i afecta de manera molt directa especialment aquelles persones en situació..., amb baixos nivells de renda –és a dir, que tenen més dificultats per arribar a final de mes–, aquelles persones, també, que al llarg de la vida han tingut més dificultat per assolir millors nivells d'estudi. I, per tant, hi ha evidentment un condicionant social sobre la salut mental del nostre país. I també moltes vegades ho hem situat, que evidentment el condicionant social de la salut mental..., i penso especialment en la crisi de l'habitatge, i el que denuncien, per exemple, moltes associacions de docents, com afecta, per exemple, directament en molts infants els nivells educatius, el seguiment de l'escola o fins i tot la seva salut mental, quan tu estàs davant d'una situació –que

moltes vegades també nega la dreta— de possible pèrdua del teu habitatge habitual; que és una realitat que sí que existeix al nostre país, molt per davant de realitats que s'expressen.

Per tant, crec que això també és una situació que hem de situar, que no es pot només abordar la situació de la salut mental només des de, evidentment, en aquest cas, el tractament d'aquest malestar emocional de les malalties mentals —evidentment nosaltres hi incidirem avui—, sinó que també cal la prevenció i també cal abordar allò que provoca situacions, com deia, dels condicionants socials de la salut mental.

També afecta especialment..., situava en aquest cas l'element puntual dels homes més grans de seixanta-cinc anys. Però, evidentment, la salut mental també té rostre de dona. La salut mental, en aquest cas els problemes salut mental al nostre país, té rostre de dona, de persona evidentment amb nivells de renda més baixos i, sobretot, també amb baixos estudis.

I per què, també? Jo crec que aquesta és una realitat que també hem de denunciar. Moltíssima gent, en primer lloc, no sap que el sistema públic de salut també aborda i cobreix..., la cartera de serveis també cobreix els problemes de salut mental. Molta gent no ho sap. I en molts casos el tractament de malalties, ja sigui des de malestar emocional, fins i tot, evidentment, a malalties de salut mental, està directament vinculada al compte corrent o a la cartera de les persones, perquè moltes vegades han d'acudir, malauradament, als sistemes privats o a consultes privades, que és una qüestió que jo també..., mereix una reflexió. És a dir, crec que fora bo que el Govern també expliqués al conjunt de la població que, de la mateixa manera que podem anar al nostre centre d'atenció primària, que podem anar al metge de capçalera a demanar hora a l'especialista per anar al cardiòleg, per anar a la cardiòloga, per anar al pneumòleg, també evidentment podem anar al nostre centre d'atenció primària per demanar que ens visitin i que ens visitin quan tenim problemes de salut mental, que és una realitat, jo diria, molt molt molt desconeguda.

I jo crec que aquí també hem de ser conscients de quina és — i això és una mica en el que nosaltres volem també incidir en la nostra intervenció d'avui— la situació del sistema d'abordatge de les situacions de salut mental al nostre país; que clarament és una situació, jo diria, de col·lapse —de col·lapse. I aquí hi han tres grans

infraestructures, tres grans nivells, que bàsicament van, evidentment, des de l'atenció precoç, aquella que aborda els problemes de salut mental de zero a sis anys al que són els centres de desenvolupament infantil d'atenció precoç; que denunciïn també, tots els professionals, que hi ha un creixement constant de la demanda; que, a més a més, hi ha dificultats a nivell de les condicions laborals; que hi ha una forta pressió assistencial. Els hi donaré només una dada: pràcticament en la darrera dècada hem passat d'una atenció de 12.000 infants a 52.000 infants per any. Per tant, és evident que la situació que teníem fa uns anys no ens serveix ara mateix per abordar-ho.

I evidentment, també, això, aquesta situació de dificultat, jo crec que s'expressa amb tota la cruesa en els centres de salut mental infantil i juvenil, que viuen una situació, jo diria, clarament crítica, d'asfíxia i de col·lapse assistencial. Parlis amb qui parlis, clarament és una situació que és coneguda, i no per coneguda, malauradament, no és greu, eh? Per tant, crec que és una de les qüestions que hem de situar damunt de la taula. De fet, ja fa pocs mesos hi va haver un manifest de trenta, en aquest cas, centres d'arreu del país, de centres de salut mental infantil i juvenil del país, que explicaven la situació límit en la qual estaven abordant els problemes de salut mental dels nostres infants i joves: agendes totalment saturades, excés de burocràcia, que és una cosa que sé que el preocupa especialment –bé, això també passa en la salut mental–, manca crònica de professionals i, evidentment, un excés de medicalització.

I això també s'expressa en les situacions que viuen aquests infants i joves: creixement de les situacions d'autolesions, creixement dels trastorns de conducta alimentària i, com deia abans, també, una clara desigualtat en funció de la situació socioeconòmica d'aquests infants i joves. Això té una expressió, que és..., i crec que segurament en el nostre sistema públic de salut, on tenim, jo diria, llistes d'espera que són absolutament ingestionables, és en la salut mental. Ens passa no només als centres de salut mental infantil i juvenil, sinó també en els centres de salut mental d'adults. Però, en aquest cas, també jo vull situar que, per exemple, per a una visita ordinària, el temps de mitjana són vuitanta dies –vuitanta dies per a una primera visita. Això és el que denunciïn, hi insisteixo, en aquest manifest, els professionals dels centres de salut mental infantil i juvenil.

I jo crec que hi ha una cosa que també val la pena que expliquem, que jo crec que té a veure amb el model. Vostès van venir i es van presentar al Govern parlant de que hi hauria grans transformacions. El president Illa parlava de les grans transformacions en els serveis públics. Jo crec que és molt difícil abordar la situació que patim de col·lapse, en aquest cas, amb la salut mental, si no acabem amb el galimaties de la prestació de serveis que tenim. Hi han cinquanta-vuit centres de salut mental, en aquest país, d'infants i joves, i per dir-ho, d'alguna manera, de manera col·loquial, «cada uno es de su padre y de su madre». Perquè en tenim una part que són d'empreses públiques o gestionades per empreses públiques i consorcis sanitaris. Però dius: «Bé, tot de les mateixes empreses públiques?» No. En tenim uns que formen part de l'Institut Català de Salut, uns altres que formen part de l'Institut d'Assistència Sanitària de Catalunya, i alguns altres de consorcis territorials, com per exemple el Consorci Sanitari de Terrassa.

Un segon paquet de fundacions i associacions sense ànim de lucre. Però és que aquí també tenim, des del grup Centre d'Higiene Mental de les Corts, tenim la Fundació Althaia, que segurament té tota la part de la Catalunya central; en tenim una d'específica, en aquest cas, de la Fundació Nou Barris per a Salut Mental, que té, en aquest cas, el districte de Nou Barris; tenim..., bé, en tot cas, la Fundació Vidal i Barraquer, que cobreix una part, per exemple, de Santa Coloma de Gramenet i una part també del districte de Sant Andreu. Per tant, una situació absolutament atomitzada arreu del país.

I, finalment, una tercera pota, que és: grans grups hospitalaris i ordes religiosos. Per tant, segurament la màxima expressió, doncs, l'Institut Pere Mata o Sant Joan de Déu.

I això és ingestible. És anar situant recursos... Però la meua pregunta és: per què no tot és Institut Català de la Salut? Si és un dels pilars centrals... Sempre, el Govern diu que hem d'abordar, en aquest cas, la situació de la salut mental al nostre país. Per què no ho fem des de, evidentment, un dels pilars centrals, que és el que ha de gestionar el nostre sistema públic de salut? I, per tant, aquesta és una de les qüestions que nosaltres els hi situem damunt de la taula: quin és el seu projecte o quin és el seu model? Què creuen que s'ha de canviar perquè, d'una vegada per totes, la situació de la salut mental a Catalunya no visqui una situació d'emergència? Perquè quan

l'emergència es torna estructural, doncs, bàsicament és el que estem vivint ara, que és una situació de col·lapse, que moltes famílies es veuen abocades, en aquest cas, a anar directament a la sanitat privada o a una consulta privada per fer front a la situació dels seus fills i filles amb situacions complicades, en aquest cas, de malalties de salut mental.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputat, permeti'm, doncs, agrair també la presència de la directora del pacte nacional de salut mental, que ens acompanya avui. Jo crec que s'agraeix que, després de la interpel·lació anterior, tinguem una interpel·lació que ens permet abordar un dels reptes de fons que tenim de país. M'ho han sentit dir abans: al nostre país hi han coses que van bé; no tot va bé, evidentment, perquè tenim un país que té reptes, i aquest és un dels reptes de fons que el nostre país té.

I escoltant la seva intervenció, crec que no partim de posicions en les que estiguem tan lluny. Coincidim en la diagnosi. Jo sé que segurament el seu grup voldria que poguéssim anar més ràpid en el desplegament d'algunes de les mesures, però crec que estem en el bon camí, no?; en el camí d'un govern que entoma el repte de la salut mental en el nostre país, conscient de l'auge que hi ha dels problemes vinculats a la salut mental, especialment d'ençà de la crisi de la covid, entenent que aquest és un termòmetre, la salut mental, de reptes de fons que té el nostre país, ja siguin d'exclusió social, de pobresa infantil, ja siguin en matèria d'habitatge. I el que estem construint és un sistema; estem construint un sistema de salut mental, avui, en el nostre país.

I crec que el primer que cal dir, com m'ho han sentit dir, és que no és una política sectorial, que no es pot abordar només des de l'àmbit de la salut. Avui l'abordatge de la salut mental és un repte de país amb múltiples arestes i que conjuntament estem construint, i que, com he dit abans, segurament la covid ens ho va situar com un dels elements centrals dels reptes que teníem en l'àmbit sociosanitari. I precisament per això insisteixo que estem en aquest model en construcció. No només és l'assistència

sanitària en si mateixa, tampoc només la vessant social, sinó el seu enfocament integral. Un repte per al sistema sanitari, evidentment, però també ho és per al sistema educatiu, per als serveis socials, per a les nostres empreses i, per descomptat, per a les famílies i per al conjunt de les administracions. I, tal com ho veu aquest Govern, ha de ser aquest el seu punt de partida. Si reduïm la salut mental a una discussió sobre un sol departament o en un sol àmbit ens equivocariem en el diagnòstic i ens quedaríem curts, segurament, en la resposta.

La salut mental avui expressa moltes vegades el que no funciona prou bé en altres àmbits. Ho ha dit vostè, ho ha apuntat: avui els joves destinen més del cinquanta per cent dels ingressos a l'habitatge, i la seva incidència en les dificultats psicològiques duplica als que hi destinen menys del trenta per cent. El quaranta-dos per cent de les persones de vint-i-cinc a trenta-quatre anys afectades per les dificultats d'accés a l'habitatge perceben la seva salut mental com a regular o dolenta. I podríem seguir abordant reptes com la soledat –la soledat no volguda, no desitjada–, la precarietat, les dificultats d'accés a l'habitatge, la pressió sobre els infants i adolescents, l'estrès laboral, les xarxes socials, les desigualtats socials, la violència, l'estigma, la manca de xarxa, com qüestions que alteren en l'àmbit de la salut mental. Ho he dit: no podem donar una resposta exclusivament sanitària als problemes, tot i que la sanitària és rellevant, sinó que també tenen arrels socials, econòmiques, educatives, laborals o comunitàries.

I no neguem les dificultats; no ho hem fet mai en cap àmbit i en aquest cas no serà diferent. Volem avançar cap a un model comunitari, preventiu, integrat, basat en drets i centrat en la persona. Jo diria que aquest és l'element central. Un model que no esperi a les crisis per actuar, que no ho derivi tot a l'hospital, i un model que no medicalitzat perquè sí, però que tampoc deixi ningú sol si li cal atenció especialitzada. I volem passar d'una visió assistencial a un model que acompanya en els problemes de salut mental i en el benestar emocional de les persones.

I aquí hi ha situacions que necessiten escolta, orientació i suport comunitari i eines de prevenció; n'hi ha d'altres que necessiten atenció psicològica o psiquiàtrica especialitzada, i n'hi ha que requereixen dispositius intensius, hospitalització parcial, atenció domiciliària, equips assertius comunitaris o ingrés hospitalari. L'objectiu és

que cada persona arribi als recursos que necessita i no que totes les persones entrin en el mateix circuit ni que el sistema respongui sempre igual a realitats que són diferents.

I per atendre precisament aquesta realitat tenim l'element del pacte nacional de salut mental com l'espai de concertació amb les forces polítiques, amb el conjunt de la societat civil, amb els experts, per poder abordar aquesta qüestió. Un pacte nacional de salut mental que..., just fruit dels acords pressupostaris, concretament, diguem-ne, que vostès i Esquerra Republicana varen votar, però justament amb una aportació, en aquest cas, del Grup d'Esquerra Republicana, doncs, que ens ha permès passar a doblar els seus recursos, amb aquests 20 milions des dels 10 milions previstos inicialment, i als que s'hi han de sumar els 25 milions destinats especialment a la salut mental infantojuvenil, previstos als pressupostos que vàrem aprovar, entre altres, gràcies al seu grup parlamentari. I aquests 20 milions del pacte nacional ens permeten l'impuls a nous programes pilot i actuacions transformadores per a la construcció d'aquest sistema, que –ho hem dit– m'hi referia abans.

Alguns esforços que crec que val la pena mencionar en el dia a dia, amb una incidència directa: 30 milions del pla de xoc contra el sensellarisme, fenomen complex avui i creixent en les nostres ciutats, que té arrels, no?, o que també és un dels elements centrals en l'àmbit de la salut mental; els 25 milions que hem destinat al pla CURA, amb l'objectiu de poder abordar els casos també vinculats a la dependència, amb aquest canvi dels quatre-cents als seixanta dies; o els recursos destinats –ho he dit abans– en les polítiques d'habitatge que ja he mencionat, i, òbviament, com també saben, amb el propi pressupost del Departament de Salut, que destina més de 580 milions d'euros específicament a la salut mental, hi insisteixo, posant el focus en més prevenció, més suport i menys estigmes.

I aquests recursos es traduiran en un reforç del model comunitari d'atenció en salut mental, en coordinació amb l'atenció primària i els serveis socials; en el desenvolupament d'alternatives d'hospitalització, incloent atenció en crisis al domicili i dispositius d'atenció diürna; en la millora a l'atenció de persones amb trastorns mentals greus i necessitats complexes; amb el desplegament del model d'atenció a la salut mental infantojuvenil; a la posada en marxa de proves pilot territorials per a la

millora de la detecció precoç dels trastorns del neurodesenvolupament, o en l'impuls de programes de prevenció del suïcidi. Per cert, taxa de suïcidi que, malgrat ser una xacra en la nostra societat, s'ha reduït de l'any anterior a aquest i que de moment liderem per la cua en relació, junt amb Itàlia, amb la comparació de la resta de països de la Unió Europea.

En l'àmbit de les actuacions que estem duent a terme, crec que val la pena assenyalar algunes accions transformadores, com per exemple la prova pilot d'acompanyament en diversos municipis de la província de Barcelona, conjuntament amb la pròpia diputació, per potenciar els models existents d'atenció i suport al benestar emocional d'adolescents i joves, precisament a proposta del seu grup, tant aquí com a la diputació. I avui s'estan desenvolupant proves pilot sobre el model d'atenció amb el suport de professionals als centres de salut mental infantil i juvenil a Sant Boi de Llobregat, Manresa i Terrassa. O, per exemple, el programa de referents de benestar emocional i comunitari, que ens ha permès consolidar 360 referents a tots els centres d'atenció primària del país, que a aquest programa, que ens obre un espai de prescripció social abans que mèdic, ja hi han participat més de 150.000 persones. El plantejament d'aquests programes parteix –ho he dit abans– del convenciment que els serveis són arrelats al territori i, per tant, és aquí on hem de fer la nostra tasca de prevenció i de detecció dels problemes vinculats a la salut mental.

I avui crec que el camí que estem fent, amb aquestes proves pilot i amb l'aprovació dels nous pressupostos, ens permet poder anar més enllà en algunes de les qüestions en les que ens estem movent. Aquest any incorporarem psicòlegs als setanta-set equips d'assessorament i orientació psicopedagògics arreu del país per fer detecció i atenció, per exemple, precoç dels trastorns de l'espectre autista, el TEA, en infants de zero a tres anys. Aquesta és una col·laboració amb el Departament d'Educació. Un altre programa que crec que val la pena posar en valor pels fons, però també per la seva dotació econòmica, són els 38 milions d'euros –ho he dit– del pla de xoc per a adolescents i joves amb trastorns del neurodesenvolupament i de salut mental d'elevada complexitat. I aquest pla integral ens ha de permetre donar una resposta àgil i proactiva per detectar les situacions de crisi d'aquesta part de la població a través d'un ventall de diferents alternatives que adequin la resposta segons el moment vital de l'adolescent.

No vull estendre'm en un seguit d'iniciatives transversals dutes a termes en aquest temps, però podem destacar també algunes qüestions que ens semblen rellevants. La creació de dotze aules de suport integral a l'educació primària i secundària, que se sumen a les seixanta-una ja existents en aquest programa, diguem-ne, «Benestar per estar bé», per atendre el malestar emocional de l'alumnat en centres educatius en el curs 25-26, que ha efectuat 6.687 actuacions i 5.023 assessoraments. O, quant a la creació de places residencials o de servei de suport a la llar per a persones amb trastorn de salut mental, destacar les 442 que s'han creat des de l'inici de la legislatura –de 9.231, fins a 9.673–, a les que n'afegirem 486 de nova creació abans d'acabar el present any, també fruit d'aquestes actuacions.

No obstant això, i tot i que el Govern hi està esmerçant recursos –ho he dit abans–, no només en la detecció, en la prevenció, sinó en la construcció d'un sistema i en aquesta integració entre el sistema social i sanitari, sobre un element que és transversal del Govern, també li vull dir que som conscients que amb això no n'hi ha prou i que haurem de seguir caminant en aquest sentit.

També li vull clarificar, sobre la qüestió de les dades, perquè crec que també és important posar en valor la tasca que està fent el conjunt del sistema sanitari, la millora en els temps d'espera. Permeti'm que l'hi apunti: en els centres de salut mental d'adults, el temps mitjà d'espera per a la primera visita, l'any 2023, era de 53,5 dies; l'any 2025 està en els 36,5. L'hem reduït en un trenta-dos per cent. En els centres de salut mental infantil i juvenil, l'any 2023 era de 64,5 dies i en el 2025 ha passat a 40,7, malgrat trobar-nos en un augment de demanda, justament, per a aquests serveis. Per tant, tindrem l'oportunitat, en la segona part de la interpel·lació, de seguir amb aquest debat, però entomem que aquest és un dels reptes principals que té el país i té el compromís del Govern de seguir treballant per fer front a una de les epidèmies o pandèmies que té el nostre temps, que té a veure amb la salut mental.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Deia el conseller que coincidim en la diagnosi. Bé, jo puc estar d'acord amb que coincidim en la diagnosi. El problema és que..., perquè la gent ho entengui, és a dir, si tu arribes a urgències i mai surts del box de triatge, al final la cosa no acaba bé. I el problema és que hem de començar, d'una vegada per totes, primer, a decidir el tractament i implementar-lo. Perquè jo tinc la sensació que si fem el mateix que sempre seguirem igual de malament que sempre. I, clar, vull dir, jo també vull que ho entenguin: no estem bé.

Perquè, és veritat, vostè m'explica «hem reduït els casos per a la primera visita. Hem baixat..., perdó, “els casos”..., hem reduït el termini per a la primera visita.» Sí, però estem parlant de casos preferents, trenta-quatre dies; en cas de visita ordinària en són quaranta-set. Però, per exemple, em parlava vostè dels centres de salut mental d'adults. El problema..., perquè a més a més, jo ho entenc; és a dir, el Departament de Salut té una estratègia molt clara, de dir: «Bé, anem a entomar la situació i, per tant, anem a fer..., en aquest cas, escurçar al màxim el temps, la primera visita.» Però què és el que acaba passant?

Fa pocs mesos vaig tindre l'oportunitat de visitar el Centre de Salut Mental de Santa Coloma..., que jo també, si vol un dia, el convido a anar-lo a veure. En aquest cas, per exemple, visita de seguiment: sis mesos. És a dir, et fan la primera visita, però fins al cap de sis mesos no et tornen a veure. Aquest és el problema principal que tenim. És veritat, en el cas d'una situació urgent..., estem parlant fins i tot, perquè la gent ho entengui, d'un pacient que ha tingut un brot psicòtic i que no està..., quatre mesos. Què acaba passant? Ingrés. Perquè, clar, és l'única manera: te'n vas a urgències de salut mental. Per tant, jo crec que sí, tenim una realitat..., em sap greu dir-ho així, però una situació de col·lapse.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, som molt conscients. És a dir, manquen professionals i manquen psicòlegs clínics. Per tant, jo crec que hem de fer un debat de país sobre com abordem aquesta situació. Perquè, és veritat, no ens inventarem els psicòlegs clínics, no els traurem d'un dia per l'altre; però, evidentment, això vol dir que hem de prendre mesures diferents de les que preniem fins ara.

I vostè en feia referència a una: apuntava, per exemple, al programa de la diputació; aquest programa, en aquest cas, d'abordar situacions de malestar emocional, de fer-

ho... La meva pregunta és: per què no ho fem des de la Generalitat també? Per què el Departament de Salut es nega permanentment a posar en marxa un pla de tractament emocional..., per exemple, el que es va fer en el seu moment a Barcelona, el que està fent la Diputació de Barcelona, per a ciutats de més de cinquanta mil habitants i capitals de comarca. Sap on està escrit això? Al nostre acord d'investidura. Sap qui ho està incomplint això? La conselleria de Salut.

I vostè ve aquí i em posa com a exemple una qüestió que estem fent. Sí, de la mà de la Diputació de Barcelona, l'estem fent conjuntament, perquè governem conjuntament la diputació, però, en tot cas, no ho estem fent a la Generalitat. Potser és que hem d'estar nosaltres al Govern perquè les coses passin, perquè quan estan vostès sols no passen.

I per exemple, un altre exemple que li posaré també. Crec que una de les qüestions de prevenció, especialment també... Jo estic d'acord amb vostè: segurament l'únic instrument que tenim ara és reduir la pressió assistencial sobre els centres de salut mental d'infants i joves i sobre els centres de salut mental d'adults. Ara li posaré un exemple. L'altre –no és només una proposta nostra, ho hem debatut a bastament–: la infermera escolar o l'infermer escolar. És una de les demandes, per exemple, que fa el Col·legi d'Infermers de Barcelona, que és una qüestió que permet segurament abordar situacions que encara no són..., una situació que podríem parlar, en aquest cas, englobada dins d'una situació de malestar emocional i que, per tant, moltes vegades el que fan és que això no acabi en una derivació, per exemple, en el centre de salut mental d'infants i joves.

Amb això què li vull dir? Que crec que s'han de prendre mesures diferents, que crec que s'han d'abordar les situacions des de canviar com ha funcionat el sistema. I vostès segueixen fent el que s'ha fet sempre. La meva pregunta és: si venien a canviar les coses, per què segueixen fent les coses com s'han fet sempre? És a dir, per què sempre segueixen fent el mateix i ens anem donant cops de cap contra la paret?

Per tant, nosaltres el que li plantejem..., i també sé que no hi ha entrat, però nosaltres hi insistirem. És a dir, no té ni cap ni peus que, per exemple, tinguem cinquanta-vuit centres, en aquest cas, a tot el país de salut mental d'infants i joves i pràcticament tinguem el mateix nombre de proveïdors de servei. És a dir, no tindria sentit que

tinguéssim una única xarxa de centres de salut mental d'infants i joves gestionada directament des de la Generalitat, que, a més a més, reduís les desigualtats que hi ha en clau territorial? Perquè, evidentment..., i en aquest cas és en sentit invers, és a dir, el volum, les ràtios que tenen de població assignada, per exemple, centres de l'àrea metropolitana –i li torno al cas de Santa Coloma–, amb uns condicionants socials de la salut, no tenen res a veure amb altres situacions que viuen a la resta de territori.

Per tant, com li deia, crec que cal un cop de cap –i acabo amb això també– i també a on estan ubicats aquests centres, que no tenen res a veure..., perdoni, no té res a veure, per exemple, el Centre de Salut Mental d'Adults a Santa Coloma, el tipus d'equipament que és, per exemple, amb un centre d'atenció primària. És a dir, crec que, clarament, només veient l'equipament, t'adones que això és...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat...

David Cid Colomer

...l'última de les prioritats per part del Govern de la Generalitat. Segurament no aquest, però sí de molts governs de la Generalitat.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Bé; moltes gràcies, president. Diputat, jo crec que ho hem compartit avui: l'element de la salut mental és un dels primers condicionants que tenim en l'àmbit de la salut i avui s'ha expressat com una autèntica epidèmia en les nostres societats. Segurament, la crisi de la covid va posar..., ens va permetre poder posar el focus sobre aquesta qüestió, i avui és un dels reptes més profunds que tenim, no només des del punt de vista de l'atenció especialitzada, l'atenció mèdica, sinó des del punt de vista de la prevenció en l'àmbit educatiu, en l'àmbit del treball, en l'àmbit social.

I és per això que –l'hi he dit abans– crec que el diagnòstic que vostè fa i el nostre no són tan divergents. Vostè ens demana més ambició i treballarem amb vostès perquè

així sigui, per poder seguir amb aquesta voluntat de mà estesa en el desplegament de les polítiques que estem acordant en el marc del pacte nacional de la salut mental. Ho he volgut posar amb exemple, perquè crec que en aquest temps hi estem avançant. No podem recórrer aquest camí amb un o dos anys per agafar la velocitat que segurament la nostra societat necessita, però necessitem seguir-ho fent amb ambició i això també vol dir recursos. I crec que, en l'acord pressupostari, hem pogut assentar..., entre el seu grup i el d'Esquerra Republicana, entre el dels Comuns i el d'Esquerra Republicana, hem pogut assentar, junt amb el nostre grup, elements que ens permeten posar damunt de la taula recursos en aquest sentit.

M'hi he pogut referir des del punt de vista de l'ampliació dels dispositius assistencials, des del punt de vista dels dispositius en matèria educativa. I que això requereix seguir abordant qüestions de fons, que vostès han posat també damunt de la taula, que són més estructurals del país, que tenen a veure amb l'habitatge, que tenen a veure amb la mobilitat, que tenen a veure amb altres condicionants, amb la reducció de la pobresa o de l'exclusió social, que avui és un dels elements que determinen principalment, o de forma multifactorial, les causes de la salut mental.

I el que li puc dir és que davant té un govern que és sensible en aquesta qüestió i que no només és sensible, sinó que l'està prioritzant. Com ho estem fent, per exemple, des del punt de vista de l'atenció intermèdia, que aquesta és una de les qüestions importants, no només des del punt de vista d'augmentar els seus recursos, sinó dels seus dispositius arreu del territori, o de la seva vinculació amb la xarxa d'atenció primària, que aquest és un dels elements centrals per poder garantir la capil·laritat arreu del territori.

O com ho estem fent des del punt de vista, que és una de les qüestions que a aquest Govern li preocupa, de tot allò que té a veure amb els efectes de la drogodependència en l'àmbit de la salut mental, que és una autèntica pandèmia de la que poc en parlem encara en aquest Parlament. Després de temps en què pensàvem que aquesta era una qüestió gairebé superada, s'ha convertit en una espècie de pandèmia silenciosa que de nou fa els seus estralls a Catalunya i a la qual el Govern l'està abordant, i en la que hem de seguir caminant amb més ambició –també des d'un punt de vista

d'autocrítica—, des del punt de vista de la seva sensibilització en el conjunt de la societat.

Aquest és el nostre full de ruta. Ho he dit: estem construint un sistema. De la mateixa manera que en dècades anteriors vàrem construir el sistema de salut del qual avui gaudim, estem construint aquest sistema d'atenció en l'àmbit de la salut mental. I ho fem amb aquesta visió transversal en l'àmbit sanitari i en l'àmbit social. És cert que els serveis dels que avui disposem són segurament pocs en relació amb la demanda que nosaltres tenim. El nostre objectiu és seguir-hi treballant i seguir desenvolupant aquests dispositius, també en la mesura que ens permet l'estabilitat d'aquests recursos que hem anat aprovant, doncs, posar-los damunt de la taula.

Però, en tot cas, li agraeixo la seva interpel·lació. Crec que posa avui damunt de la taula un dels reptes principals que té el nostre país, que requereix aquesta reflexió col·lectiva que nosaltres intentem concertar mitjançant el pacte nacional de salut mental, en el que hem fet aquest esforç pressupostari i que m'hi he referit, no només des del punt de vista del pacte nacional, sinó dels departaments implicats on s'estan desenvolupant aquestes mesures. I té el compromís del Govern de seguir treballant també, amb el resultat d'aquesta interpel·lació i en la moció subsegüent que facin vostès..., en seguir treballant amb els acords necessaris per poder-ho fer efectiu.

Moltes gràcies.

El president

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives

300-00344/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, president. Consellera... El sistema educatiu català avui té una oportunitat que feia mesos enrere no tenia: disposem de més recursos per afrontar

alguns dels seus principals reptes. I aquesta oportunitat no és fruit de cap casualitat, és el resultat d'unes decisions polítiques. Els pressupostos, de fet, al capdavant, són l'expressió més clara de les prioritats d'un país. I quan Esquerra Republicana té capacitat d'incidir-hi, posa aquesta capacitat al servei de l'educació. I els acords dels pressupostos en són un bon exemple.

Perquè Esquerra Republicana no va negociar només uns recursos. Vam negociar una direcció de país per a l'educació, una agenda de transformació que reforça les infraestructures educatives amb un compromís d'incrementar la inversió fins als 400 milions d'euros anuals i amb una mesura especialment rellevant: el pla Clima; aquesta inversió de 100 milions d'euros per climatitzar un centenar de centres educatius. Perquè avui garantir unes condicions dignes d'aprenentatge, unes condicions dignes de treball, també vol dir adaptar les escoles a una realitat climàtica que ja no és excepcional, sinó que ha passat a ser estructural.

Reforcem també l'equitat i l'ajuda a les famílies amb el val escolar; apostem per les biblioteques escolars com una eina per millorar la competència lectora; consolidem les aules d'acollida com un instrument d'inclusió social i també d'aprenentatge del català; incrementem els recursos dels centres d'educació especial per continuar avançant cap a una educació més inclusiva, i també la retirada de molts mòduls en molts centres, entre els quals a Olesa de Bonesvalls i a Sant Martí de Sarroca. En definitiva, una manera d'entendre la política que amb els acords als pressupostos es tradueix en una aposta per començar a transformar el sistema educatiu. Uns acords, ho repeteixo, que no només aporten més recursos, sinó que defineixen una manera d'enfortir el sistema educatiu, invertint en els centres, reduint desigualtats i donant més oportunitats a l'alumnat.

I aquests acords no neixen de la improvisació, donen resposta a les reivindicacions de la comunitat educativa, que fa anys que ho expressa tant als carrers com dins els centres educatius. I, per tant, aquestes reivindicacions exigeixen respostes estructurals, respostes també sostingudes en el temps i també respostes que estiguin a l'altura dels reptes que avui afronta el nostre sistema educatiu.

Ara bé, els pressupostos eren una condició necessària per començar a revertir la situació. Havien de ser aquest punt de partida. I és que avui volem centrar aquesta

interpel·lació en aquest apartat. Perquè avui la pregunta ja no és si hi ha més recursos o menys recursos, perquè els recursos ja hi són. I també sabem que per si sols –en som conscients, som realistes– no resoldran els problemes estructurals de l'escola catalana: accelerar el desplegament de l'educació inclusiva, reduir ràtios, alleugerir la burocràcia que recau sobre els centres, reforçar l'etapa zero-tres amb la llei d'universalitat i gratuïtat, garantir una major estabilitat dels equips docents i un llarg etcètera. La pregunta és si el departament està aprofitant aquesta nova oportunitat, precisament, per impulsar les mesures que el sistema educatiu necessita i que també la comunitat educativa reclama. Perquè ara el que cal, consellera, és voluntat política, capacitat d'implementació, ambició i també sentit d'urgència. En definitiva, convertir els recursos disponibles en transformacions reals que han d'arribar a les aules.

Les demandes i les reivindicacions del sector educatiu les coneixem amb escreix – han portat mobilitzacions històriques– i, a més a més, coincideixen, en gran mesura, tant amb els informes del grup impulsor que va presentar el 2024, com l'informe de l'OCDE que hem conegut fa pocs dies. I, consellera, benvingut aquest informe de l'OCDE perquè vàlida, vàlida, en gran mesura, el camí que Catalunya ja va començar a definir l'any 2024.

I la pregunta que li faig és: per què dos anys? Per què després de dos anys continuem fent diagnòstics sobre allò que ja sabíem? Al març del 2024, el grup impulsor per a la millora del sistema educatiu, impulsat pel mateix departament, però fruit del treball de docents, experts, direccions, universitats, comunitat educativa, ja havia dibuixat el full de ruta; un full de ruta extraordinàriament sòlid i, a més a més, complint els acords del debat monogràfic d'educació d'aquesta cambra. Si comparem aquell document amb l'informe de l'OCDE, la coincidència és molt elevada: inclusió, equitat, estabilitat dels equips, lideratge pedagògic, també lideratge polític i també recursos segons la complexitat, reducció de la burocràcia.

El sistema educatiu català sembla que està en un bucle permanent de diagnòstics. Cada nou informe confirma l'anterior, però els centres continuen esperant que les conclusions es converteixin en polítiques reals i efectives. Per tant, no estem davant d'una falta de diagnòstic; estem davant d'un excés de diagnòstics i d'un dèficit

d'implementació. No ens falta saber què calia fer. L'horitzó el tenim clar. El que ens falta és fer-ho. Per tant, definició de prioritats i capacitat, consellera, d'execució.

Li poso tres exemples: lideratge, carrera docent i avaluació. Sobre lideratge, fa anys que sabem que el lideratge de les direccions és un dels factors que més impacta en la qualitat educativa. El grup impulsor ens ho diu. L'OCDE ens ho torna a dir. Però les direccions continuen atrapades entre burocràcia i poc marge per poder liderar pedagògicament els seus centres.

La carrera docent. L'OCDE proposa acompanyament als professors en els primers anys. I ens fem un parell de preguntes. Què ha passat amb el marc de competències docents elaborat pels experts del grup impulsor? I ens preguntem què ha passat amb el programa Sensei, que, precisament, feia això: acompanyava els professors novells.

L'avaluació. Celebrem l'activació de l'agència d'avaluació. De fet, és un bon exemple del que defensem avui amb aquesta interpel·lació. Una política educativa no s'hauria d'aturar perquè canviï cap govern. Si és una bona iniciativa, cal fer-la créixer i cal impulsar-la. Però hem de tenir clara una cosa: volem una agència orientada al control o orientada a la millora? Com en garantirem la seva independència?

Per tant, consellera, cal avançar. Els centres educatius necessiten que les decisions arribin a les aules. Els docents no ens demanen més diagnòstics. Ens demanen menys burocràcia, més estabilitat, ens demanen també més confiança i més recursos allà on falten, i que mantinguem el rumb d'aquelles polítiques que funcionin més enllà dels cicles electorals. Els recursos hi són, el diagnòstic també. Ara cal voluntat política, cal capacitat d'implementació i continuïtat per convertir aquells consensos en una millora real del sistema educatiu. Per tant, si avui sabem què cal fer i també sabem com fer-ho millor, què falta, consellera, perquè aquestes decisions arribin a les aules?

Posem-hi mirada internacional: rebem les recomanacions de l'OCDE, però també és important que ocupem aquests espais internacionals. Per això li demanem que faci un pas més i participi activament en els espais internacionals on es debaten aquestes polítiques, on es contrasten les diferents posicions. Em refereixo a la Cimera Internacional Sobre la Professió Docent, aquest principal fòrum mundial sobre polítiques docents referent de sistemes educatius com Escòcia, com el Quebec, com

Gal·les. Fa anys que treballen amb aquest tipus de revisions internacionals. Hi participarem?

I acabo, consellera, amb una bateria de preguntes. Li demanem quines seran les tres prioritats que el departament es fixa fins a final de legislatura; quin calendari tenen per desplegar l'educació inclusiva; quan es notarà aquest increment de recursos a les aules, i com pensen convertir aquestes recomanacions de l'OCDE en polítiques concretes.

En definitiva, consellera, el curs va acabar molt malament: disset jornades de vaga. El vinent començarà igual de malament: hi ha convocada una vaga el primer dia de curs. Per tant, des d'Esquerra Republicana li demanem quins compromisos assumeix avui per evitar que el curs comenci amb una nova vaga. I quines decisions, quines decisions prendrà per evitar que el conflicte s'enquisti i el professorat hagi de tornar a mobilitzar-se.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé, moltes gràcies. Bona tarda. Gràcies, president. Gràcies, diputada. M'agradaria, doncs, començar reconeixent el punt de partida compartit que la seva intervenció posava de manifest. I és que coincidim, no?: tenim l'obligació d'accelerar aquesta millora dels equipaments educatius a tot el país. Això, doncs... Tenim aquesta obligació, perquè millorar aquest parc d'infraestructures educatives és millorar les condicions en què els infants i els joves aprenen i també conviuen a les diferents escoles i instituts, i també les condicions en què el conjunt de professionals de l'educació, doncs, ensenyen i treballen en aquests centres.

Perquè els centres educatius són equipaments cívics, són equipaments també socials, són comunitaris, d'ús intensiu, i són espais on centenars, de fet, milers de persones passen una part molt important del seu dia a dia i de la seva vida. I per això,

doncs, coincidim que han de ser espais dignes, segurs, espais accessibles, saludables, adequats a les necessitats pedagògiques i climàtiques del present.

I no podem ajornar més aquest debat. De fet, l'emergència climàtica avança, els dèficits acumulats, doncs, no desapareixen sols, i cada curs que passa sense una resposta clara o sostinguda, com ha passat fins a dia d'avui, pesa sobre la qualitat i sobre l'equitat del sistema educatiu.

Per tant, la qüestió no és, doncs, si s'ha d'actuar. La qüestió és amb quina ambició, amb quins recursos, que, com vostè deia, ara en comencem a tenir, i amb quina capacitat d'execució ho hem de fer.

I la diagnosi és clara. Jo penso que aquí, doncs, n'hem parlat moltes vegades. La nostra xarxa pública compta amb més de 2.500 centres educatius. Més d'un de cada quatre edificis, el 26,5 per cent, van ser construïts abans de l'any 1960, abans de les normes d'eficiència energètica que tenim en aquests moments, i encara, a dia d'avui, tenim setanta-nou centres que funcionen íntegrament en mòduls prefabricats, i més de tres-cents que en tenen parcialment.

Necessitem també substituir més de 350 cobertes, actuar sobre patologies estructurals, retirar fibrociments, millorar tancaments, renovar sistemes tèrmics, adaptar espais a la normativa d'accessibilitat. I tot això, doncs, fins i tot tenint en compte el gran esforç que ha fet el món local, el món municipal de tots els colors; no només de manteniment, en molts casos més enllà del propi manteniment, que és la competència dels ajuntaments. I, per tant, aquestes necessitats són variades, són notables, i aquesta és la realitat.

I aquesta situació, doncs, no s'ha creat d'un dia per l'altre. Ve d'un període llarg en què la inversió educativa no va tenir ni la dimensió ni la continuïtat necessàries durant anys de retallades. Aquesta inversió va ser una de les veritables o principals variables d'ajust pressupostari. Reduint la inversió educativa, el Govern, doncs, del moment el que feia era desplaçar una part d'aquests costos de les retallades a futur. I el resultat és el que tenim avui: una factura acumulada amb massa urgències que avui volem i, a més a més, hem d'afrontar sense dilacions.

I a aquestes necessitats –i vostè també s'hi referia– s'hi afegeix una dificultat addicional cada cop més visible, que és l'impacte del canvi climàtic, d'aquesta emergència climàtica que ens toca viure. Moltes escoles i instituts van ser construïts en un context climàtic que avui dia, doncs, no existeix. Han d'afrontar fenòmens extrems més freqüents, més intensos, més llargs, com l'onada de calor que estem vivint aquests últims dies. I són fenòmens que afegeixen pressió sobre les instal·lacions, i, sobretot, sobre les persones que les utilitzen cada dia.

I hem de ser conscients, doncs, que aquest confort climàtic no és un luxe, no és una qüestió accessòria. La temperatura i la qualitat de l'aire, doncs, afecten la concentració, afecten el benestar, el rendiment, la salut i les condicions de treball, com deia. Per tant, afecten directament el dret a l'educació i afecten també l'equitat, perquè no totes les famílies, no tots els entorns i territoris tenen les mateixes capacitats per compensar o per mitigar aquestes condicions.

I una bona resposta política demana actuar en dues vessants. La primera és l'adaptació dels edificis al nou context. Per exemple, doncs, millorar ombres, millorar tancaments, incorporar sistemes eficients de fred i calor adequats a les característiques de cada edifici. I la segona és la mitigació: aconseguir que la infraestructura educativa contribueixi també a reduir, doncs, el consum energètic, les emissions, impulsar l'autoconsum i l'ús d'energies renovables en la mesura que sigui possible. I, per tant, aquest és el sentit d'una política de modernització i eficiència energètica al servei del benestar, de l'aprenentatge i de la sostenibilitat social i ambiental.

I, davant d'aquest panorama, doncs, penso que és important ser clars sobre l'abast d'aquest repte, de les expectatives, perquè això no es resol només amb una actuació puntual d'un dia per l'altre. Es resol recuperant una política pública d'inversions sostinguda i ambiciosa, amb uns objectius clars, amb una planificació, amb robustesa tècnica, i, sobretot, amb un compromís polític i pressupostari suficient i estable.

I, per tant, volia, doncs, començar per aquest element, que, en aquest final de curs, ens ha canviat per bé, que són les condicions en què podem afrontar aquest repte, que és, precisament, l'aprovació del pressupost de la Generalitat 2026, els acords que amb el seu grup han fet possible aquesta aprovació, de manera que el pressupost

d'educació, per primera vegada, superarà els 8.000 milions d'euros. Ho farà, sobretot, recuperant la inversió com una prioritat: més de 250 milions d'inversió real aquest curs, aquest any 2026, i una inversió que representa el vuitanta per cent més del que teníem en el darrer pressupost aprovat, i que se situa molt per sobre dels poc més dels 100 milions anuals –i en molts casos la meitat– que en els últims anys, doncs, s'havien destinat en inversió respecte..., o després de l'etapa de governs tripartits.

I, per tant, el salt que fem penso que és important. Igualment d'important és l'ambició de sostenir aquest esforç o aquesta inversió a mitjà termini. I per això el Govern, amb el seu grup parlamentari, hem acordat incrementar la inversió dels centres educatius fins arribar als 400 milions d'euros l'any 2030. I per això també hem acordat destinar 100 milions d'euros, com vostè deia, a actuar en cent equipaments, durant els propers dos cursos, per millorar les seves condicions climàtiques i, per tant, de treball, d'estudi i de benestar.

Aquest és el tipus de compromís polític i pressupostari ambicions del que parlava. I vull agrair-li, doncs, a vostè i també al seu grup parlamentari aquest pas decisiu que hem estat capaços de fer conjuntament. Com també ho agraeixo, doncs, al Grup dels Comuns, amb qui hem reforçat aquesta prioritat del confort climàtic i hem acordat un seguit d'actuacions en centres, també, educatius llargament reivindicades pel territori.

Però, en tot cas, el primer compromís amb vostès ha estat assolir aquesta inversió dels 400 milions d'euros fins al 2030. Ens permetrà transformar necessitats que el departament, doncs, tenia identificades en una planificació concreta, amb projectes, amb prioritats, amb calendaris d'execució. I parlem de desbloquejar inversions clau molt necessàries, inversions que estan pendents des de fa molt temps, com, per exemple, la construcció de l'institut Els Alfacs, a la Ràpita; l'escola Valldaura, a Manresa; el *hub* Joanot Martorell, a l'Hospitalet. Alguns, coneguts per diputats i diputades de la Comissió d'Educació durant molts anys, que molt aviat desbloquejarem a través del conveni amb els ajuntaments, gràcies també a un gran lideratge municipal i al compromís, per descomptat, d'aquest Govern.

I parlem, en definitiva, doncs, d'actuacions per impulsar aquestes noves construccions, ampliacions, reformes d'instituts i escoles arreu del país, actuacions que són importantíssimes per donar resposta a necessitats del sistema que fins ara

no disposaven de disponibilitat pressupostària. I, per tant, hi havia una necessitat detectada, però no dotació pressupostària. És a dir, el que ens faltava eren els recursos. I el compromís assolit ens dona aquest horitzó necessari. Passem d'un inventari de necessitats a un pla d'inversions per abordar-ho.

I, d'altra banda, el segon compromís que esmentava no és poc rellevant, no? Són aquests 100 milions d'euros per actuar en cent equipaments durant els propers dos anys, per garantir aquest confort climàtic. Un compromís que s'ha traduït en aquest llistat de cent centres concrets. Concretament, doncs, aquí hi ha un gran llistat per actuar amb celeritat per millorar les condicions. Per exemple, en el cas de Terres de Ponent, l'Institut Alcarràs; a Terres de l'Ebre tenim l'Institut Montsià, d'Amposta; el Julio Antonio, de Móra d'Ebre; l'Institut Roquetes.

Però també és evident que aquesta priorització no es pot resoldre, doncs, aplicant només un únic indicador. Cal avaluar contextos multifactorials: les temperatures, per descomptat, però també característiques de l'alumnat, l'orientació dels edificis, l'estat de les instal·lacions, de les cobertes, i les necessitats tècniques específiques de cada centre. I per això la selecció s'ha basat també en l'avaluació dels diferents serveis territorials, que coneixen directament aquesta realitat i poden ponderar també altres factors de manera conjunta, entenent les necessitats de cada territori.

I abans d'acabar, però, en tot cas, a la segona..., a la rèplica que li faré, parlarem de..., perquè vostè m'ha parlat de més qüestions amb relació al proper inici de curs. Dir-li, en tot cas, que aquests acords d'inversió educativa assolits amb el seu grup s'inscriuen en el que hem anomenat pla Actualitza, que el que pretén és encarar la modernització progressiva de tots els equipaments públics de Catalunya i, per tant, és posar al dia aquests edificis existents, donar resposta a les grans construccions i ampliacions pendents i adaptar climàticament tots els 2.530 centres públics de tot el país amb aquests tres grans programes: l'Actualitza Escoles, l'Actualitza Centres Educatius i el pla Actualitza Clima. I aquestes primeres actuacions tenen un valor important perquè ja són solucions definitives, no són transitòries com era la col·locació de ventiladors, perquè ens permeten pilotar solucions constructives més adients per a cada context, que després escalem al conjunt de centres del sistema, i perquè són actuacions que posem en marxa en el curt termini i, per tant, ens permeten accelerar

la implementació d'aquest pla Actualitza Clima d'acord amb la urgència dels reptes que encarem.

En tot cas, en la segona intervenció li donaré resposta a les qüestions que vostè mencionava.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. En la propera interpel·lació –m'ho autoimposo– hem de ser més concrets amb el títol de la interpel·lació, perquè, clar, consellera, els acords de pressupostos els conec, eh? Jo he intentat a la primera part de la meua interpel·lació avançar-l'hi, perquè penso que és important que si des de l'oposició podem exigir aquesta nova transformació del sistema educatiu, vol dir que abans hem hagut de fer els deures i Esquerra Republicana així ho ha demostrat donant suport als pressupostos.

Trec un altre tema. Sé que en les darreres setmanes o en el darrer mes ha fet unes..., fa visites, no?, en centres educatius, instituts, escoles, que també qüestiono una mica si potser el mes de juliol és la millor època de l'any per poder trobar la comunitat educativa en plena activitat. Bé, el diàleg sempre és bo, eh?, i escoltar el territori és imprescindible; no l'hi discutiré, eh?, al contrari. Escoltar, ho repeteixo, és imprescindible, però precisament perquè és imprescindible, també li he de dir que ara ja no és suficient. El sistema educatiu avui no li està demanant més diagnòstics. Ho tenim clar: no en volem més, de diagnòstics, ni espais d'escolta. Li està demanant decisions. La comunitat educativa s'ha expressat, ha participat en els espais de treball, ha comparegut, ha fet propostes, ha contribuït en consensos que avui compartim, i ara és el torn del Govern.

Ha fet un repàs també, ho repeteixo, dels pressupostos, però escoltant-la tinc la sensació que continuem parlant d'un catàleg de mesures, sense acabar de respondre la pregunta de fons: quina és la prioritat política del departament davant la situació que avui, a data d'avui, viu el sistema educatiu? Consellera, estem en una emergència

educativa. Per què el departament continua actuant com si fos una qüestió ordinària? Una emergència no es gestiona amb la mateixa velocitat que la normalitat. És precisament aquest sentit d'urgència el que trobo a faltar.

Quan hi ha una emergència s'encenen totes les alarmes, es mobilitzen els recursos, es fixen prioritats, es prenen decisions extraordinàries, es governa amb sentit d'urgència. En canvi, davant d'aquesta emergència que tots reconeixem, continuo sense veure aquesta resposta extraordinària que hauria de tenir el Govern, que hauria de tenir el seu departament, el sentit d'urgència que aquesta mateixa situació exigeix. I pensem que arriba un moment que governar és decidir, és prendre decisions. Perquè després del treball del grup impulsor, després de l'informe de l'OCDE, després de visites als centres, després de les reunions amb agents educatius, si encara continuen en fase d'escolta, la pregunta és molt senzilla: quan entraran en fase de govern? El sistema educatiu li demana una fase ja d'execució.

Un curs que acaba, ho he dit abans, amb disset jornades de vaga i un nou curs que començarà amb una vaga convocada no és una normalitat acceptable, no ho podem normalitzar. Per això avui no li demanàvem més espais d'escolta ni que ens agrais els pressupostos. Això nosaltres ja ens encarregarem de fer-ho. Li demanàvem compromisos, li demanàvem prioritats, li demanàvem un calendari, li demanem que prengui decisions. Perquè els governs no es defineixen només per la capacitat d'escoltar, es defineixen sobretot per la capacitat de decidir i d'actuar quan el país més ho necessita. El coneixement ja el tenim, el consens també. I els recursos, gràcies als acords de pressupostos, també hi són.

Per tant, consellera, la situació del nostre sistema educatiu és massa greu perquè ningú pensi que la podrà revertir sol. Cal lideratge i també capacitat de construir grans consensos amplis i que siguin sostenibles. Sap que des d'Esquerra Republicana hi trobarà exigència, com ens correspon des de l'oposició, però també hi trobarà la voluntat de contribuir a totes aquelles decisions, evidentment, que puguem fer per tal de reforçar l'escola catalana. Perquè hi ha moltes coses que estan en joc, masses coses importants que estan en joc. I, per tant, Esquerra Republicana no ho convertirà en cap batalla partidista. Mai.

Aquesta interpel·lació anava de la capacitat del Govern i del seu departament de compartir..., de convertir un consens sobre els reptes del sistema educatiu, que ens trobem en plena emergència educativa, per tal de convertir-ho en una veritable agenda de transformació.

Gràcies, consellera.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, moltes gràcies. Efectivament, un altre dia haurem de concretar una mica més el que és l'objecte de la interpel·lació. En tot cas, i de cara a... Vostè ho deia: «Què estan fent? Sembla que no siguin conscients que hi ha una emergència, una urgència.» En fi, jo l'hi diré: jo crec que pocs governs en menys de dos anys han fet més millores en el sistema educatiu i han enfortit més i han aportat més recursos a la qualitat de l'educació pública que aquest Govern. L'hi dic amb tota serenitat, perquè, com vostè sap, després de les importants mobilitzacions, no l'hi negaré, del proper curs, sap que vam arribar a dos acords importants amb la comunitat educativa, concretament amb la majoria de sindicats amb representació a la mesa sectorial, que es van concretar, com deia, en aquests dos acords que es començaran a aplicar. De fet, hi ha una part que ja es va començar a aplicar l'any passat, que tenia a veure amb un element retributiu d'aquest increment del trenta per cent respecte... Que no s'havia fet en els últims quinze anys.

Hi ha una altra part molt important, probablement la més important, que tindrem a l'inici del proper curs, que és l'increment de més de 1.700 dotacions de personal docent, de personal d'atenció educativa, de personal socioeducatiu, de reforçament d'especialistes en educació especial, orientadors també en l'àmbit de la postobligatòria. Aquí tenim un decret que precisament el proper curs farà deu anys que tothom comparteix en l'àmbit teòric, però, com bé saben, es va aprovar amb una memòria econòmica clarament..., en fi, no sé si dir insuficient o gairebé inexistent. Però, en tot cas, es posen, es reforcen aquests recursos. Perquè, quin és l'objectiu o quin és un dels principals objectius o prioritats en l'àmbit educatiu? Reforçar el que és

l'atenció a la diversitat, que quan parlem amb el conjunt de membres de la comunitat educativa és probablement el repte major que veiem que hem d'abordar; que l'hem d'abordar i hem de poder arribar a un consens, tenint en compte aquesta bona avaluació que podem fer el proper curs, que fa deu anys que es va aprovar aquest decret. Jo penso que és l'any i és l'oportunitat que tenim de poder fer una avaluació ben feta d'aquest decret.

Però deia... Precisament, és a dir, l'escolta no està renyida amb el Govern. De fet, estem prenent decisions, estem governant i ho estem fent escoltant. Ho hem fet sempre i ho estem intensificant, efectivament, des de que ha finalitzat el curs. Per què? Perquè hem estat conscients o som conscients que, malgrat aquests acords importantíssims que posem en valor, que no tenen precedents i que serviran per millorar no només les condicions dels docents i del personal educatiu, sinó també les condicions d'escolarització i de l'educació pública en general, hi ha un malestar. Hi ha un malestar que hem sabut detectar i aquests acords no esgoten aquest malestar. Aquest malestar hi segueix sent. I hem volgut intensificar aquesta escolta, que no l'hem deixat de fer mai durant tot el curs, però està anant molt bé. Està anant molt bé, perquè en aquesta curta distància hem fet, en aquestes setmanes, més de 230 direccions, hi ha docents, hi ha també personal d'atenció educativa, hi ha inspecció... Estan aflorant problemàtiques o qüestions que realment presenten reptes. He parlat de la inclusió. Podria parlar de la formació. De la formació inicial, de la formació contínua, d'aquesta oferta formativa que des del departament i que des de les diferents universitats es dona al conjunt dels docents. Parlem d'estabilitat. Com fer compatible l'estabilitat docent, d'un professional de l'educació, amb l'estabilitat dels claustres i dels projectes educatius, que és una cosa diferent i que moltes vegades les direccions també pateixen aquesta mobilitat, si parlem de centres de màxima complexitat.

Vostè parlava de la carrera docent. La importància d'aquest informe que ha fet l'OCDE, i que penso que compartim, que vostè mateixa confirmava que ens confirma diagnòstics o, a vegades, realitats que tenim. Però no és només important el diagnòstic, és important l'acompanyament que ha de poder fer en la implementació d'aquestes mesures. Perquè si tothom ho sabia tot i tothom ho sap tot, com és que

durant els últims quinze anys no s'ha avançat en aquesta direcció? Doncs penso que, més enllà del diagnòstic, és important o ha de ser important aquest acompanyament.

Ens diuen coses que hem parlat aquí moltíssimes vegades i que no s'han fet mai. Què passa amb la revisió de la complexitat dels centres? Hem de poder finançar diferent els centres en funció de la complexitat de cada centre. I perquè això passi vol dir que hem de poder revisar cada any quina és aquesta complexitat. I per això calen sistemes robustos, i això també és rellevant.

Però abans vostè parlava de la carrera docent. Vostè sap que a la negociació amb els sindicats, una de les qüestions que nosaltres vam posar sobre la taula era que tutories, coordinacions, és a dir, aquelles persones en el sistema educatiu que tenen una major responsabilitat –docents que van a un centre de màxima complexitat o a una zona escolar rural, una ZER– poguessin tenir un major reconeixement. És una qüestió que precisament en cerca d'aquest consens es va aparcar perquè no era ben rebuda per la part sindical. Però el sistema educatiu ha d'escoltar moltes veus, no només la dels sindicats. Hem d'escoltar els sindicats, hem d'escoltar les direccions, hem d'escoltar les famílies. Jo crec que hi ha molts reptes. Però vostè apuntava, per exemple, també la competència lectora. El proper curs sortirem amb un reforçament de la competència lectora perquè entenem que és imprescindible reforçar aquesta qüestió.

Hi han molts elements que han quedat sobre la taula, però que estic convençuda que durant l'inici de curs podrem explicar tranquil·lament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i onze minuts.